

Giới thiệu *Thê Tử Lưu Mạnh Của Ma Đế: Tuyệt Sắc Ngự Thú Sư*

Edit: Halina

Độ dài: 991 chương

- Thanh Thanh, nàng muốn ai chết nữa?

- Người...

Vừa mới buột miệng nói ra đã lập tức bị đánh gãy. Tên gian ác lưu mạnh kia chặn ngay miệng nàng.

- Thanh Thanh, nếu bốn vương chết thì nàng phải làm quả phụ rồi.

- Hừ. Nam nhân đầy ngoài đường, lão nương mà sợ tìm không...

Lời nói còn chưa dứt thì đã bị ném xuống giường. Sau khi liếm đủ ăn sạch sẽ nàng xong thì Tà Vương nửa nằm, cười liếc mắt nhìn nữ nhân trên giường đang trừng mắt nhìn hắn...

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lưu Mạnh Của Ma Đế: Tuyệt Sắc Ngự Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Phụng nữ trùng sinh

Edit: halina

Trần Thánh Phong, núi Hắc Mộc.

Trăng tròn mười lăm chiếu xuống núi rừng, gió đêm điên cuồng thổi ‘vù vù vù’, đêm khuya âm u lạnh lẽo thuận lợi cho mấy người làm chuyện xấu trong núi Hắc Mộc, sống lưng căng cứng, lông tơ dựng đứng.

Hai gã trai trắng tay khiêng một cái túi bằng vải bố, cô nương trẻ tuổi đi sau lưng bọn họ ước chừng chỉ khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, chân ba người đạp trên lá khô phát ra tiếng vang ‘xào xạt’ ‘xào xạt’, âm thanh này càng khiến màn đêm trở nên đáng sợ.

“Nhanh ném xuống đi!” Giọng nói non nớt mang theo hai phần tàn nhẫn, ba phần độc ác của tiểu cô nương vang lên, ra lệnh cho hai tên trai trắng ném bao tải bằng vải bố được buộc chặt xuống dòng sông đen trong núi Hắc Mộc.

Dòng sông đen này có chín nhánh, vây quanh ngọn núi, nước sông chảy xiết, có chút buông thả không sao kiềm chế được. Phía trước khúc sông ở trước mặt ba người lúc này có một thác nước cao mấy trượng đang ồ ạt đổ thẳng xuống, sinh vật rơi từ nơi đó xuống dòng mơ còn mạng sống sót!

“Cố đại tiểu thư, thật sự muốn ném xuống sao?” Một tên trai trắng trong số đó nghẹn ngào mở miệng, hắn không biết nếu việc này bị Cố gia chủ phát hiện thì mình có bị chém đầu hay không nữa?

“Đây không phải là điều muốn hay không, mang thứ bỏ đi này về Cố gia chúng ta sao? Gia gia sẽ không thêm đề ý đến chuyện này! Nhanh ném đi cho bốn tiểu thư!” Trong đêm đen có thể mơ hồ thấy được cô nương đứng phía sau hai gã trai trắng đang sốt ruột muốn ném túi vải bố vào dòng nước đang chảy cuộn cuộn.

Một tiếng ‘Bịch’ vang lên, túi vải bố nặng nề rơi vào giữa dòng sông đen.

“Đi, về nhà!” Cố Ly Ly phui tay để giữ bó vận xui vì vừa rồi chạm vào túi vải bố, nhìn dòng sông đen đang chảy rít gào chảy siết rồi nở nụ cười vừa lòng.

Hai gã trai trắng mím môi bị gió lạnh thổi buột môi, mang theo tâm trạng thấp thỏm mà đi theo sau lưng Cố đại tiểu thư ra khỏi núi Hắc Mộc trở về Cố gia.

Sau khi ba người rời đi không lâu thì dòng sông đen trầm tĩnh đã xảy ra dị tượng* kỳ quái.

* dị tượng: hiện tượng kỳ quái

Rõ ràng trời mới canh hai, bầu trời đêm đen nhánh đầy sao lộng lẫy trở nên sáng như ban ngày chỉ trong nháy mắt, chiếu sáng cả một vùng đất đang ngủ say, đánh thức cường giả trên Thánh Quỳnh đại lục.

“Phượng Hoàng Nữ Đế xuất hiện sao?”

.....

“Vèo vèo vèo vèo ~”

Không biết từ đâu xuất hiện một luồng sức mạnh hút lấy Cảnh Thanh vào thác nước ngay phía trước dòng sông đen đó.

“Khụ khụ khụ ~” Cảnh Thanh còn ở trong nước nhưng có thể miễn cảm nhận thấy được xung quanh mình là nước, nhưng mà vì ở trong bao bố bị buộc chặt nên lại có chút không khí dễ thở!

Khó chịu nên dùng hai ngón tay moi nước sông khoang miệng ra ngoài khiến Cảnh Thanh lại ho khan thêm vài tiếng.

“A!” Cảnh Thanh vừa mới dễ chịu được một chút thì liền có một cơn lốc xoáy mạnh mẽ hút cô vào.

Cảnh Thanh bị nhốt trong bao bố nên không biết mình bị trôi tới nơi nào. Đột nhiên trọng lực tác động lại lên người cô, một tiếng ‘Bịch’ vang lên, toàn bộ bao bố rơi xuống mặt đất.

“Ai da, thật đáng chết!” Cảnh Thanh bắt chắp cái mông bị đau, hai cánh tay gầy yếu đến mức không chịu nổi găng sức xé rách bao bố.

Thật là sáng, ánh sáng chói mắt đập vào mắt Cảnh Thanh, cô còn cho rằng mình đã trôi tới chỗ Quang Thần ở Quang Minh Thần Điện nữa chứ, sáng như thế, mắt to đến 24k cũng đều bị ánh sáng này làm mù.

Là cái gì? Là cái đồ quý gì đang cào mông cô?

“xèo ~ xèo ~” Âm thanh mềm mại đáng yêu vang lên sau lưng Cảnh Thanh, Cảnh Thanh chỉ có thể nhịn cảm giác chói mắt đến sắp mù xuống để mở mắt ra.

Xoay người thấy cái thứ quý trước mặt thì Cảnh Thanh rất muốn đá nó một cái cho hả giận, cục bóng trắng béo nhỏ kêu ‘xèo ’ ‘ xèo ’ rồi lăn ra xa.

Không bao lâu, cái vật nhỏ kia lại kêu ‘xèo ’ ‘ xèo ’ rồi chạy vội trở lại.

Lúc Cảnh Thanh không chú ý tới nó thì nó nhảy lên, dùng móng vuốt nhỏ bắt lấy tay Cảnh Thanh rồi mở miệng cắn một cái vào ngón tay cô.

“Khốn kiếp!” Lúc Cảnh Thanh đang chửi cục bóng trắng dây dưa trên ngón tay cô thì ánh sáng xung quanh tan đi, nhưng lại có một ngôi sao năm cánh tụ lại một chỗ.

Khế ước ư?

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lưu Manh Của Ma Đế: Tuyệt Sắc Ngự Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Khế ước thượng cổ

Edit: halina

Máu Cảnh Thanh và máu của quỷ nhỏ này dung hợp với nhau, hai giọt máu hòa thành một giọt lớn sau đó hình thành một Ngũ Mang Tinh Trộn (đại khái là 1 vòng tròn có ngôi sao 5 cánh).

Vân tự cổ xưa xuất hiện ở trong không trung, sau đó ánh sáng chợt lóe lên, giọt máu đó lại tách thành hai giọt riêng rẽ dung hòa vào ấn đường của Cảnh Thanh, và thân thể dưới lớp lông của quỷ nhỏ đó.

“Chủ nhân ~” Quỷ nhỏ nghênh cái đầu nhỏ ra, hai tròng mắt nhỏ trong đôi mắt lớn tròn xoe nhìn Cảnh Thanh, trong mắt có chút ý lấy lòng.

Cảnh Thanh kỳ quái đánh giá Tiểu Bạch Cầu dưới chân, rồi sau đó dùng một tay nhấc nó lên, thấy dưới lớp thịt của Tiểu Bạch Cầu có xuất hiện một vật thể giống ‘con giun’ lớn bằng cỡ ngón cái lúc ẩn lúc hiện.

Cảnh Thanh cảm thấy hứng thú nên vươn ngón trỏ đụng vào, miệng còn nói lời trêu chọc: “Tiểu đệ đệ?”

“Thí ước ~!” Tiểu Bạch Cầu còn đang nằm trong tay Cảnh Thanh, nghe thấy vậy thì nhảy ra xa, khủng hoảng lần hai vòng trên mặt đất mới dừng lại, mở mắt to đáng thương hề hề nhìn Cảnh Thanh.

Cảnh Thanh cười ‘phụt’ một tiếng, hỏi Tiểu Bạch Cầu: “Ngươi là loài vật gì?”

“Thí ước ~” Tiểu Bạch Cầu kiên trì chỉ nói ra hai chữ.

“Vậy sau này cứ kêu ngươi là Thí Ước đi, nơi này là chỗ nào?” Cảnh Thanh nhìn lại bốn phía, nhìn mọi vật trống không, nhìn ra xa không thấy điểm dừng thì nhíu mày nghi hoặc.

Tiểu Bạch Cầu vốn đã lăn ra xa rồi lại lăn trở về bên chân Cảnh Thanh, đáp: “Nơi này là không gian Tinh Thần, chủ nhân chỉ cần tập trung tinh thần thì liền có thể đi ra ngoài.”

“Ngươi dẫn ta tới đây?” Cảnh Thanh cúi đầu nhìn vật nhỏ bên chân, nếu nàng không cảm nhận sai thì vừa rồi rõ ràng nàng đang ở trong nước.

Tiểu Bạch Cầu gạt cái đầu nhỏ tròn tròn một cái, trả lời: “Chủ nhân, vừa rồi là Thí Ước cứu người.”

Đối mặt với hành động khoe công lao của Tiểu Thí Ước, Cảnh Thanh không thèm để ý đến. Nàng nhắm mắt lại tập trung tinh thần, chỉ nghe một tiếng ‘vèo’ vang lên, bên tai lại vang lên âm thanh róc rách của nước chảy.

Thật sự đúng là không gian Tinh Thần kỳ quái sao? Cảnh Thanh tròn mắt nhìn chung quanh, diensdafleequydoon nàng còn ở trong nước nhưng được một lớp màng bảo vệ, dưới nước đen thui lù không thấy rõ gì cả.

“Thí Ước ~!” Chỉ thấy Tiểu Thí Ước rụt người lại một chút, dần dần có ánh sáng hội tụ lại trên người nó, chiếu sáng phong cảnh trong nước.

Nhờ vậy Cảnh Thanh mới có thể thấy được rong rêu lay động dưới đáy nước, nghe được chúng nó đang kêu gọi nàng: ‘Phía trước chính là thác nước của dòng sông đen, nhanh quay lại bờ đi!’

Cảnh Thanh có chút khác thường, từ nhỏ có thể giao lưu được với vạn vật nên bị người ta coi là quái vật, không có bạn bè nào dám đến gần, rất sợ chạm tay nàng.

Nghe được rong rêu kêu gọi, Cảnh Thanh nhanh chóng sai Tiểu Thí Ước: “Mau lên, quay trở lại bờ sông đi.”

Tiểu Thí Ước lại co người lần nữa, thân thể lóe lên, mang theo vòng tròn bảo vệ Cảnh Thanh cùng nhau bay đến bờ sông.

Lúc này trong quá trình trùng sinh trong nước, trong đầu Cảnh Thanh xuất hiện ký ức không thuộc về nàng

Liên Thanh, phế nữ của Tông Hầu phủ, tám năm trước bị đuổi về Cổ gia của Thính Phong trấn.

Liên Thanh có một mẫu thân, một đệ đệ, nhưng mà ngày mẫu thân Cố Tuyết Cẩm sinh đệ đệ Liên Nhật Kiệt thì bị Tổng Hầu phủ đuổi cả ba mẹ con ra khỏi Hầu phủ, cùng đường, Cố Tuyết Cẩm dẫn theo hai tỷ đệ Liên Thanh và Liên Nhật trở về nhà mẹ đẻ nhờ cậy.

Cố gia là gia tộc được hương tại Tỉnh Phong trấn, Cố gia chủ: Cố Ngao.....

“Ào ~!” Cảnh Thanh từ trong nước trời lên, chỉ thiếu một tắc, nếu còn ở trong nước lâu thêm một khắc nữa thì Cảnh Thanh và Tiểu Thi Ước sẽ cùng nhau rơi vào vòng xoáy của thác nước cao mấy trượng, sau đó... Rơi thẳng xuống dưới.

Hạ, nổi hạ đến từ thân thể này nổi lên trong đầu Cảnh Thanh theo bản năng, nàng đang nhớ lại xem là tiểu tiện nhân nào quăng thân thể nguyên chủ vào giữa dòng sông đen.

Người nào?

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lưu Manh Của Ma Đế: Tuyệt Sắc Ngự Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Nam tử yêu nghiệt

Edit: halina

Làm lính đánh thuê ở thế kỷ hai mươi lăm, Cảnh Thanh có được năng lực phát hiện nhanh nhạy, hơn nữa thân thể này mang lại cảm giác rất kỳ quái cho Cảnh Thanh, nàng giống như còn có thể cảm nhận được cái gì nữa?

Lùm cây trong rừng phát ra tiếng vang xào xạt, Cảnh Thanh túm lấy thân thể đang khom khom của Tiểu Thi Ước, cố gắng vận động cái cơ thể gầy yếu cứng nhắc này chạy vào trong một bụi cây nhỏ khác, trong quá trình bỏ trốn không hề phát hiện ra bất cứ động tĩnh gì.

Nam tử tóc đỏ ngồi trong lùm cây bên kia khẽ cười tà tử, cảm thấy hứng thú khi âm thầm ngồi xem nữ nhân đang trốn ở lùm cây đối diện. Nếu hần nhìn không sai thì vừa rồi trong tay nữ nhân kia ôm Lôi Điện thú.

Lôi Điện thú chỉ có ở khu rừng rậm âm u bí ẩn của Phượng Cuồng đế quốc, vì sao ở một thị trấn của một đất nước nhỏ lại có một con Lôi Điện thú sinh ra đã lâu rồi?

Xem ra nữ nhân này có vận khí không tồi, với thân thể phế vật không hề có chút hơi thở của người luyện võ mà lại có thể ký được khế ước với một con Thần thú cấp bậc Đế Vương, thú vị!

Nam tử tóc đỏ tà mị đứng lên khỏi mặt đất, bụi cây nhỏ vốn không thể che được cơ thể cao lớn rắn rỏi của hắn.

Cảnh Thanh cũng chỉ trốn vào bụi cây để âm thầm xem động tĩnh tiếp theo, ai ngờ trước mặt lại xuất hiện một nam nhân giống như Thiên thần thể này?

Dung nhan yêu nghiệt giống như tác phẩm hoàn mỹ nhất mà Thượng đế khắc thành, đôi mắt hồ phách màu vàng lưu li tỏa ra ánh sáng mỹ lệ, nếu phía sau hắn có cắm thêm một đôi cánh thì nhất định sẽ là Thiên sứ mê đảo chúng sinh.

Không, không phải, bên miệng yêu nghiệt này luôn treo nụ cười tà mị, Cảnh Thanh sinh ra cảm giác không thích từ tận đáy lòng, bởi vì trước khi trùng sinh vào cơ thể yếu ớt gầy yếu này thì Cảnh Thanh đã chết dưới nụ cười giống như vậy!

Hơn nữa nam tử này một đầu tóc đỏ như lửa, cực kỳ diễm dứa lẳng lơ. Tim Cảnh Thanh bất giác đập ‘Thình thịch, thình thịch’, hốc mắt cũng trở nên ướt át.

“Người là người nào?” Cảnh Thanh lấy lại tinh thần rồi chủ động mở miệng, giọng điệu có chút xa cách và cảnh giác.

Thái độ của yêu nghiệt trước mặt đột nhiên trở nên nghiêm túc, đôi mắt hồ phách màu vàng kim có chút cảm xúc phức tạp.

Nguy hiểm, đây là tín hiệu đầu tiên mà Cảnh Thanh bắt được trên người nam nhân này, ngoài ra nam nhân này còn rất mạnh hiện tại nàng không phải đối thủ của hắn!

“A...” Yêu nghiệt đột nhiên cười khẽ một tiếng đầy chế giễu. Ngay sau đó nam nhân trước mặt Cảnh Thanh đột nhiên biến mất.

Cảnh Thanh kinh ngạc đứng lên khỏi lùm cây, tay đặt lên thân cây khô Bạch Dương [1] rồi dò hỏi: “Hắn đi đâu?”

[1] Cây Bạch Dương: là cây thân gỗ, rụng lá, lá tam giác hình trứng. Vỏ cây màu trắng.

“Chi chi chi chi...”

Đáng chết! Linh Hồn Lực thân thể này quá yếu, vừa rồi sau khi nghe đám rong rêu trong nước nhắc nhở xong thì Cảnh Thanh liền không còn lại chút Linh Hồn Lực nào để hỏi Bạch Dương về hướng đi của yêu nghiệt kia nữa!

Vậy cũng được, nam nhân này không đến trêu chọc nàng, diendafillequydoon điều quan trọng nhất trước mắt chính là nhân lúc trời chưa sáng mà trở lại biệt viện Cố gia.

Cố Ly Ly phải không? Cố gia đúng không? Các người nên chuẩn bị tốt tinh thần chờ Cảnh Thanh trùng sinh thành Liên Thanh trở về trả thù các người đi!

Người đầu tiên nàng dạy dỗ chính là Cố Ly Ly, dám đánh bất tỉnh Liên Thanh trong phòng nàng ra, còn đóng gói nàng ta lại chìm xuống dòng sông đen này nữa, đúng là Cố Ly Ly chê mình sống lâu mà!

Liên Thanh cúi đầu nhìn Tiểu Thi Ước trong lồng ngực, thấy đôi mắt to của nó vốn đang long lanh đột nhiên âm ảm đi không ít thì cuống quýt hỏi: “Thi Ước, người sao vậy?”

“Chủ nhân, ta tiêu hao quá nhiều linh lực, buồn ngủ quá... Ta về không gian Tinh Thần để nghỉ ngơi trước.” Tiểu Thi Ước vừa dứt lời thì thân thể với bộ lông xù liền biến mất trong tay Liên Thanh.

Mà trong không gian Tinh Thần của Liên Thanh lại có thêm một con Tiểu Bạch Cầu đang một mình chìm vào giấc ngủ.

Sau khi biết Tiểu Thí Ước không sao thì Liên Thanh liền cất bước rời khỏi núi Hắc Mộc trở về biệt viện Cổ gia.

Thứ phế vật như ba người Cổ Tuyết Cầm, bị nhà chồng xua đuổi về nhà mẹ đẻ, Cổ gia có lòng tốt thu nhận bọn họ, cho bọn họ ở trong một biệt viện bỏ hoang đã là ‘ban ân’ cực lớn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lưu Manh Của Ma Đế: Tuyệt Sắc Ngự Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Điều tra thân phận

Edit: halina

La Sát Minh Điện, tổ chức hắc ám mạnh nhất thế giới vang danh khắp Thánh Quỷnh đại lục, chi nhánh giao dịch trải rộng khắp toàn bộ đại lục.

Tuy rằng là tổ chức hắc ám nhất đại lục nhưng bởi vì thế lực quá cường đại nên ngay cả hai đại đế quốc trên đại lục: Thiên Đế quốc và Phượng Cuồng đế quốc cũng không dám mạo phạm Điện chủ Lâu Tiêu của La Sát Minh Điện.

Trong Lôi Thành Phân điện của Minh điện, một nam tử tóc đỏ tà mị mặc hắc y đứng ở trên đài cao ngoài trời, sau lưng là hai gã thuộc hạ.

Tên thuộc hạ mặc bạch y mở miệng nói: “Điện chủ, thuộc hạ đã điều tra rõ ràng, nhóm người hôm nay đuổi giết Điện chủ là do Thái Tử phái tới.”

Thái Tử? Nam tử đứng ở phía trước nhìn sao trên trời nhăn mày lại. Là ai cho phép hắn làm càn như thế, dám đối nghịch với La Sát Minh Điện?

Một người khác mặc áo gấm màu lục sậm cũng lên tiếng nói: “Điện chủ, người ngoài không biết thân phận Tam vương gia của người, Thái Tử làm như thế không phải nhằm vào vị trí thừa kế mà chỉ đơn thuần muốn đối phó với La Sát Minh Điện!”

Nam tử tà mị đứng ở phía trước vẫn im lặng như cũ, điều Lộc Ứng nói sao hắn lại không biết chứ? Thái Tử muốn diệt La Sát Minh Điện, nhưng mà chỉ bằng hắn thì thật sự có năng lực này sao? A ~

“Đến Thính Phong Trấn thu thập tin tức về những nữ tử khoảng mười đến mười lăm tuổi, ba ngày sau đến báo cáo.” Nam tử tà mị hạ lệnh xong thì bóng dáng màu đỏ đen lập tức biến mất trong không trung trong nháy mắt.

Đề lại Lộc Ứng và Bách Hạo đứng nhìn nhau, không hiểu vì sao Điện chủ muốn lục soát nữ tử ở Thính Phong trấn. Nhưng mà chủ tử đã giao nhiệm vụ thì đương nhiên bọn họ sẽ mau chóng hoàn thành.

.....

Ngày mùa thu nắng ấm vẫn cứ chói mắt, ánh nắng ấm áp chiếu vào trong căn phòng nhỏ rách nát đến không thể chịu nổi.

Liên Thanh chui đầu ra từ trong tấm chăn cũ ố vàng, căn cứ theo ký ức của nguyên chủ để lại, mỗi lần đến canh giờ này thì Liên Thanh đều dậy nấu nước ấm cho mẫu thân và đệ đệ.

Trong sân nhà bỏ hoang của Cổ gia vẫn may vì còn có một cái giếng chứa nước có thể uống được, dieenxdndnxdafillequydoon nếu không một nhà ba người bọn họ dù không chết ở quốc đô Liên Quốc thì cũng chết ở cái Cổ gia trong Thính Phong trấn nhỏ nho này.

“Thanh Nhi ~!” Là tiếng gọi mềm nhẹ của mẫu thân.

Liên Thanh đi ra khỏi phòng bếp rách nát, chạy nhanh đến bên cạnh Cổ Tuyết Cầm đỡ lấy thân thể suy yếu của bà: “... Nương... Sao người không ngủ thêm một lát.”

Căn bệnh của Cổ Tuyết Cầm là do sinh đẻ mà có, bởi vì hôm sinh nở trời đầy tuyết mà Cổ Tuyết Cầm bị đuổi ra khỏi Hào phủ cùng với Liên Thanh và Liên Nhật mới sinh.

Nữ nhân trong lúc ở cử mà bị cảm lạnh sẽ để lại di chứng rất lớn, mặc kệ Liên Thanh lên núi hái dược liệu làm ấm thân gì cũng đều trị không được căn bệnh của Cổ Tuyết Cầm.

“Thanh Nhi, đêm qua mẫu thân mơ thấy con gặp bất trắc, mẫu thân lo lắng cho nên mới dậy sớm, muốn xem thử con có còn bình an ở bên cạnh mẫu thân hay không.” Cổ Tuyết Cầm ôm chặt thân thể Liên Thanh, mẹ con hai người đứng ở trong tiểu viện hoang tàn khắp nơi nhưng lại ấm áp như thế.

Nhưng mà chỉ có Liên Thanh biết Liên Thanh thật sự đã chết rồi, nói đúng hơn là bị hại chết.

“Nương, tỷ ty, chào buổi sáng.” Là giọng đệ đệ của Liên Thanh, Liên Thanh nghe thấy giọng nói thì liền chui ra khỏi lồng ngực của Cổ Tuyết Cầm.

Thấy Liên Nhật Kiệt gần tám tuổi, Liên Thanh dịu dàng xoa đầu đệ đệ, người tiểu tử này dinh dưỡng không đầy đủ, ngoài màu da vàng ố thì ngay cả chất tóc cũng kém đến đau lòng.

Nhưng mà Cổ Tuyết Cầm đã cố hết sức rồi, một năm trước nàng còn có thể kéo lê thân thể bệnh nặng vào núi hái thuốc giao cho Cổ gia, đòi lấy thức ăn từ Cổ gia.

Nhưng ngày này qua tháng nọ, bệnh tình của Cổ Tuyết Cầm càng thêm nghiêm trọng, chỉ có thể đi ra khỏi cái tiểu viện hoang tàn này, nếu đi ra ngoài thì cặp chân bị phong thấp nghiêm trọng kia sẽ đau đến mức không đứng thẳng được.

Nguyên chủ đau lòng mẫu thân và đệ đệ cho nên trong một năm nay đều là nàng lên núi nuôi sống toàn gia đình.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lưu Manh Của Ma Đế: Tuyệt Sắc Ngự Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Lên núi hái thuốc

Edit: halina

Người Cổ gia tạm thời sẽ không tới quấy rầy một nhà Liên Thanh, Liên Thanh sẵn sóc mẫu thân và đệ đệ trở về phòng nghỉ trưa xong thì liền chạy ra khỏi tiểu viện bỏ hoang.

Hôm nay nàng muốn lên núi hái thuốc, đêm qua ngủ một giấc, Linh Hồn Lực trong cơ thể đã khôi phục nên có thể dựa vào Câu Thông Thuật để giao lưu với sinh vật trên núi, đến được nơi mọc cả một dãy được thảo.

Liên Thanh đi tới trung tâm núi Hắc Mộc, trong đầu có không ít thông tin về được thảo, đó là ký ức mà nguyên chủ để lại.

Cổ gia là gia tộc về được hương (được phẩm và hương liệu), Cổ Tuyết Cảm thân là thứ nữ Cổ gia nên từ nhỏ cũng học trộm được không ít kiến thức về được lý. Ngày thường không có việc gì làm, Cổ Tuyết Cảm đều sẽ truyền thụ những kiến thức được lý này lại cho Liên Thanh.

Thân thể nhỏ gầy của Liên Thanh ngồi xồm xuống, dùng đôi bàn tay nhỏ vàng ố ngăm đen vuốt ve ngọn cỏ nhỏ mới mọc lên từ dưới đất, dò hỏi: “Cỏ xanh, được thảo quý hiếm trên núi Hắc Mộc này mọc ở đâu?”

Hôm nay là lần đầu tiên trò chuyện với tâm linh tương thông với sinh linh cho nên thời gian kết nối cũng rất lâu.

Được Liên Thanh vuốt ve, Tiểu Thảo giống như trở nên có sự sống vậy, thân thể ngắn khoảng mấy centimet giật giật, trả lời: “Tỷ tỷ đi về phía trước hai dặm là đến, tỷ tỷ ~, người có thể mang theo Tiểu Thảo, Tiểu Thảo có thể chỉ dẫn tỷ.”

Liên Thanh cười dịu dàng lắc đầu: “Không cần, nếu ta nhờ người lên thì người sẽ chết.” Tiểu Thảo vốn không thể rời khỏi mặt đất, huống hồ nàng cũng không muốn phá hủy sự sống của sinh linh từng trò chuyện với nàng.

Cộng cỏ nhỏ đành phải thất vọng rũ xuống đầu, nhỏ giọng nói: “Vay tỷ tỷ phải chú ý an toàn, được thảo quý hiếm thường bị loài người lên núi hái xuống, nhưng hôm nay tỷ tỷ là người đầu tiên lên núi người, phải nhanh chân lên.”

“Được, cảm ơn người.” Liên Thanh nói chuyện với Tiểu Thảo xong thì cho Tiểu Thảo một chút báo đáp, nàng lấy phân bón tự chế trên người ra, rải xuống vùng đất xung quanh cộng cỏ nhỏ.

Theo lời Tiểu Thảo nhắc nhở, Liên Thanh tiếp tục đi thêm hơn hai dặm theo con đường phía trước để lên núi, không ngờ đó lại là sườn núi dốc.

Khó trách, được thảo quý hiếm thường không dễ hái được, được thảo sinh trưởng ở sườn núi dốc như vậy, không có bao nhiêu người dám mạo hiểm tánh mạng đi hái.

Linh Hồn Lực trong cơ thể vẫn còn đủ dùng, Liên Thanh thấy ở bên sườn núi có một dây leo có thể bám vào, nàng sờ gốc rễ nhỏ của dây leo: “Người có thể cột chặt lấy thân thể của ta, đưa ta xuống đó rồi giúp ta đi lên không?”

Liên Thanh thường xuyên câu thông với sinh linh, diẽnxdafillequydoon nàng cho chúng nó thêm nhiều sức sống rồi mới nhờ chúng nó giúp đỡ mình.

Sau khi Thô Diệp Đằng* có phản ứng thì rất là hưng phấn đồng ý: “Tỷ tỷ, ta nguyện ý, ta sẽ đưa người đến sườn núi để hái được thảo, Tiểu Thảo đã truyền đạt cho ta rồi.”

* Thô Diệp Đằng: nghĩa là dây leo thô ráp, sần sùi

Trong núi rừng, vạn vật đều có liên hệ, tất cả đều liên lạc với nhau thông qua gốc rễ cho nên Thô Diệp Đằng đã sớm biết được Liên Thanh lên núi hái được thảo.

Thô Diệp Đằng chủ động cuộn lấy phần eo Liên Thanh, đưa Liên Thanh chậm rãi đến giữa ngọn núi.

Nhìn thăm thực vật sinh trưởng ở vách đá, Liên Thanh liếc mắt một cái đã phát hiện ra Bích Liên Thiên mọc hoang.

“Đằng nhi, ta muốn hái Bích Liên Thiên, giúp ta.” Khi giọng nói của Liên Thanh vang lên thì Thô Diệp Đằng lập tức đưa Liên Thanh xuống trước mặt Bích Liên Thiên.

Tổng cộng có ba cây Bích Liên Thiên! Liên Thanh vui sướng hái luôn cả gốc, bỏ vào giỏ tre phía sau.

“Tỷ tỷ, phía dưới còn có một nhánh Linh Chi trăm năm, người muốn không?” Thô Diệp Đằng chủ động thân thiết với Liên Thanh.

Liên Thanh gật đầu, Thô Diệp Đằng lập tức hành động, đưa Liên Thanh bay về hướng Linh Chi trăm năm.

Chờ tới lúc đến trước mặt Linh Chi trăm năm, Liên Thanh nhận ra được sự kết nối giữa nàng và Thô Diệp Đằng dần yếu bớt nên nhanh chóng hái Linh Chi trăm năm rồi kêu Thô Diệp Đằng đưa nàng lên.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lưu Manh Của Ma Đế: Tuyệt Sắc Ngự Thủ Sư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Bán đồ giả

Edit: halina

Liên Thanh hái ba cây Bích Liên Thiên và một nhánh Linh Chi trăm năm, thu hoạch tạm được cho nên cũng không nán lại trên núi Hắc Mộc nữa mà chạy thẳng một mạch xuống chân núi.

Núi Hắc Mộc là tài sản của Cổ gia ở Thỉnh Phong trấn, qua giờ Mùi người Cổ gia sẽ lên núi hái được thảo.

Khi Liên Thanh xuống núi thì trùng hợp gặp được mười mấy người làm của Cổ gia lên núi hái thuốc, vì không muốn xảy ra xung đột nên Liên Thanh thoãn thoát bò lên cây đại thụ.

Dựa vào số Linh Hồn Lực còn thừa lại, Liên Thanh nhờ đại thụ làm tai mắt, thành công tránh né được người của Cổ gia và rời khỏi núi Hắc Mộc.

Có một người trong số đám người của Cổ gia, chỉ nhìn thoáng qua thôi Liên Thanh đã thấy được hình bóng quen thuộc: Cổ Ly Ly!

Bây giờ vẫn chưa phải thời cơ tốt nhất để báo thù, Liên Thanh lựa chọn ẩn nhẫn rời khỏi núi.

Liên Thanh dùng hai lượng bạc tích góp đã lâu để mua một cái áo choàng thô, sau đó khoác lên người đi về phía tiệm cầm đồ của Thỉnh Phong trấn.

Trước khi vào hiệu cầm đồ, Liên Thanh còn cố ý dùng đất thoa lên mặt mình để phòng ngừa lỡ như bị người ta nhận ra thân phận của nàng.

“Tiểu hài tử đến hiệu cầm đồ làm cái gì? Đi ra ngoài, đi ra ngoài.” Chương quỳ muốn đuổi Liên Thanh ra ngoài, nghĩ thầm nàng chỉ là một tiểu hài tử, đi vào hiệu cầm đồ cũng chỉ vì tò mò muốn xem thử.

“Ta tới bán dược thảo, là Bích Liên Thiên và Linh Chi trăm năm mọc hoang.” Liên Thanh cố tình đè thấp tiếng nói để che giấu giới tính của mình, cũng may nàng chỉ mới mười ba tuổi, vỡ giọng có vẻ muộn hơn nữ hài tử bình thường.

Chương quỳ nghe thấy tiểu tử này tới bán dược thảo thì trực tiếp chỉ ra một con đường sáng cho Liên Thanh: “Người mang dược thảo tới cửa tiệm chúng ta bán vậy sao không trực tiếp đi qua cửa hàng của Cổ gia ở đối diện?”

“Ta và Cổ gia có thù oán.” Liên Thanh không hề che giấu hận ý.

Chương quỳ nghe thấy vậy thì sờ sờ lỗ mũi bóng nhoáng: “Người không đến Cổ gia thì chỉ có thể đi chỗ khác thôi.”

“Chương quỳ, người nhìn dược thảo ta mang đến trước rồi hãy suy xét xem có muốn mua hay không. Ta có thể bán với giá thấp, sau đó người bán lại cho Cổ gia hoặc các cửa hiệu khác với giá cao, đối với người đây là một cách kiếm tiền không tồi!” Liên Thanh biết chỉ cần là đồ vật đáng giá, mặc kệ là cái gì thì hiệu cầm đồ đều sẽ mua hết.

Liên Thanh đã nghiền cứu qua Bích Liên Thiên và Linh Chi trăm năm trong tay rồi, chúng nó đều là hàng Thượng phẩm, tin chắc rằng mắt nhìn của chương quỳ cũng không kém!

Chương quỳ liếc mắt nhìn giò tre phía sau Liên Thanh rồi nói: “Vậy người lấy ra cho ta nhìn thử.

Liên Thanh buông giò tre, lấy ra những thứ thu hoạch được từ bên trong ra.

Sau khi chương quỳ cầm lấy, đánh giá Bích Liên Thiên xong rồi sau đó gật đầu, “Bích Liên Thiên này trên thị trường bán với giá là hai mươi lượng một gốc, ba gốc Bích Liên Thiên này của người đúng thật là loại tốt nhất, ta mua theo giá thị trường cho người, một gốc cây hai mươi lượng, tổng cộng là sáu mươi lượng.”

“Được!” Có thể sử dụng ba gốc cây Bích Liên Thiên để đổi lấy sáu mươi lượng đã vượt qua dự toán của Liên Thanh rồi.

Bích Liên Thiên này có rất nhiều tác dụng, có thể chữa trị thể chất của võ giả, dùng nó để rèn luyện gân mạch là tốt nhất, bảo đảm xác suất tấn chức thành công.

Công dụng của Bích Liên Thiên quá cao nên loại dược thảo này thường xuyên bị người hái, Bích Liên Thiên mọc hoang đã hiếm nay lại càng hiếm cho nên giá cả cũng tăng lên.

“Linh Chi trăm năm này của người thực tế đã hơn trăm năm rồi, như vậy đi, ta tính người một trăm lượng, thế nào?” Chương quỳ bắt đầu đánh giá dược thảo Liên Thanh mang tới bán, không ngờ tiểu tử này lại là một khách quý, đáng tiếc nhìn không rõ dung mạo của ‘hắn’.

Với ba gốc Bích Liên Thiên và một nhánh Linh Chi trăm năm, chương quỳ mang đến bán cho Cổ gia hoặc là cửa hiệu khác ít nhất cũng lấy được giá gấp đôi.

“Được.” Liên Thanh vui vẻ đồng ý.

Phải biết rằng trước kia mỗi tháng Cổ Tuyết Cầm đổi dược thảo cho Cổ gia, Cổ gia cũng chỉ bỏ thí cho hai lượng bạc!

Liên Thanh nghĩ thầm 160 văn tiền này là do Đằng nhi cho, vì vậy lần sau vào núi nhất định phải tẩm bổ cho nó một phen.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lưu Manh Của Ma Đế: Tuyệt Sắc Ngự Thủ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Thông thả sống những ngày tháng tốt đẹp

Edit: halina

Theo cách quy đổi ngân lượng của Thánh Quỳnh đại lục, một lượng bạc tương đương mười văn tiền, một lượng vàng tương đương một ngàn lượng bạc.

Hiện tại trong tay Liên Thanh có 160 lượng bạc, có thể mua nhiều đồ bỏ cho mẫu thân và đệ đệ.

Đi đến chợ, Liên Thanh mua hai con lợn vàng lớn, ba cân thịt heo nhiều mỡ và thêm vài cân rau xanh.

Rồi sau đó còn mua không ít nồi niêu, đồ trong cái biệt viện hoang tàn đều nát đến không chịu nổi, nếu không phải nơi đó có cái lỗ nhỏ rỉ nước ra thì đúng là một cái chỗ bỏ đi.

Hiện tại nàng đã có năng lực kinh tế, việc đầu tiên Liên Thanh phải làm là tân trang cho cái biệt viện đó.

Không chỉ có như thế, trong tay Liên Thanh cầm bao lớn bao nhỏ, còn đến cửa hàng trang phục để mua hai bộ y phục mới cho mẫu thân và đệ đệ rồi mới về vang trở lại trong viện.

Cũng may đây là một tòa tiểu viện nát mà Cổ gia vứt bỏ nên khi quay về không cần phải đi qua cửa chính Cổ gia, nếu không Liên Thanh mang theo nhiều đồ tốt như thế nhất định sẽ bị

những kẻ gian ác của Cố gia cướp hết.

Cần đây vì không muốn để kẻ xấu biết mình còn sống nên Liên Thanh tận lực giảm sự tồn tại của mình xuống để bảo đảm an nguy của mẫu thân và đệ đệ.

“Nương, hai người đang làm gì?” Liên Thanh trở lại trong viện thì thấy Cố Tuyết Cầm đang ôm Liên Nhật Kiệt đứng dưới ánh mặt trời, không biết đang làm cái gì.

Cố Tuyết Cầm ngẩng đầu lên nhìn về phía Liên Thanh, mà Liên Nhật Kiệt lại quay lưng về phía Liên Thanh, giãy giữa mấy cái nhưng không có cách nào xoay người lại nên chỉ có thể nhút chí tiếp tục nằm trên người mẫu thân.

“Thanh Nhi, sao trong tay con cầm nhiều đồ như thế?” Cố Tuyết Cầm kinh ngạc nhìn bao lớn bao nhỏ trong tay Liên Thanh.

Vợ vết hết đồ trong viện cũng không nhiều bằng đồ trong tay Liên Thanh lúc này!

Liên Nhật Kiệt nghe nói trong tay tỷ tỷ ôm nhiều đồ thì rất tò mò, lại muốn giãy giữa.

“Kiệt Nhi đừng nhúc nhích, cẩn thận kim khâu đâm vào da thịt.” Cố Tuyết Cầm cảnh cáo Liên Nhật Kiệt một tiếng.

Thì ra nương đang đang vá quần áo cũ trên người đệ đệ, Liên Thanh nhanh chóng ném bao lớn bao nhỏ trong tay xuống rồi lục tìm xiêm y mới mua.

“Nương, đừng vá nữa, nhanh ném hết quần áo cũ chúng ta đã mặc nhiều năm qua đi!” Liên Thanh đi đến gần, nắm lấy y phục Cố Tuyết Cầm đang cẩn thận khâu trong tay rồi dùng sức xé rách, đường vá liền bị Liên Thanh dứt đứt.

Cố Tuyết Cầm ngẩng người nhìn Liên Thanh, không hiểu hôm nay đã xảy ra chuyện gì với nữ nhi, còn những đồ vật chất đống bên nhau kia từ đâu tới.

“Nương, hôm nay Thanh Nhi lên núi, may mái hái được ba cây Bích Liên Thiên Thượng phẩm và một nhánh Linh Chi trăm năm, mới bán xong lấy được 160 lượng bạc. Từ giờ chúng ta không bao giờ bán được liệu cho Cố gia nữa, bọn họ chỉ biết lừa chúng ta! Nương, sau này cuộc sống của chúng ta sẽ càng ngày càng tốt!” Cố Liên Thanh ở đây, những ngày khổ cực của một nhà Cố Tuyết Cầm đã chấm dứt!

Cảm giác được thân thể mẫu thân đang run rẩy, còn Liên Nhật Kiệt đang dựa vào Cố Tuyết Cầm thì hơi nghiêng người, sốt ruột hỏi: “Nương, sao người lại khóc?”

“Nương không khóc mà là đang cười.” Cố Tuyết Cầm không phải kẻ ngốc nên đương nhiên biết rõ ràng được thảo mình cung cấp cho Cố gia đều là loại Thượng phẩm, nhưng mà dù thế nào thì Cố gia cũng chỉ cho một nhà ba người bọn họ hai lượng bạc một tháng.

Nhưng mà hai lượng đã đủ rồi, so với việc mang theo con cái lê lét trên các con phố để ăn xin, hưởng chi Cố gia cho bọn họ thuê nhà không thu tiền, Cố Tuyết Cầm thấy như vậy đã đủ rồi!

“Nương, dẫn đệ đệ đi tắm rồi mới thay xiêm y Thanh Nhi cho hai người, nhìn xem có hợp không.” Liên Thanh nhét tay nài trong tay mình vào lồng ngực Cố Tuyết Cầm.

Liên Nhật Kiệt vui vẻ ra mặt, kéo Cố Tuyết Cầm vào nhà, cậu gấp gấp muốn tắm rửa sạch sẽ để mặc đồ mới đến không chờ nổi nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lưu Manh Của Ma Đế: Tuyệt Sắc Ngự Thú Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 8: Vận may lên đến đỉnh điểm

Edit: halina

Thừa dịp mẫu thân và đệ đệ đi tắm, Liên Thanh chạy nhanh vào phòng bếp.

Chuyện đầu tiên nàng làm chính là ném bỏ hết nồi niêu, dao cắt, chén bát cũ kỹ trong phòng bếp đi.

Liên Thanh bắt đầu lấy chén bát, dụng cụ được bọc kỹ ra rồi để trên nền đất trống.

Khi vuốt tay muốn ném bỏ cái lò sắt đốt ừ ấm cũ kỹ dưới giường thì tay Liên Thanh không cẩn thận cọ xát với lò sắt rồi chảy máu.

Máu chảy theo bàn tay rơi xuống mặt đất, còn bị dính vào cái vạc màu đen đựng gạo.

Vốn dĩ Liên Thanh còn muốn lau máu trên vạc đựng gạo đi, nhưng nghĩ thăm cái vạc này không có nửa hạt gạo, đợi lát nữa mang ném luôn ra ngoài, ngày mai lại đi chợ mua cái vạc mới về.

Nhưng mà lúc Liên Thanh muốn đi ra ngoài tìm miếng vải bỏ sạch sẽ để băng bó miệng vết thương thì đột nhiên trước mắt sáng ngời.

Vạc đựng gạo màu đen càng lúc càng lớn, lớn đến mức bằng với thân thể Liên Thanh thì mới ngừng lại.

Liên Thanh kinh ngạc nhìn vạc gạo chỉ to bằng bàn tay biến thành một trảng hán[1] đáng người cao to, nàng liều mạng chớp mắt, không biết chuyện gì đang xảy ra.

[1] Trảng hán: Nam tử cường tráng, khỏe mạnh.

“Chủ nhân, là đan đỉnh của Luyện đan sư, người đánh thức nó rồi, nhanh cho nó uống thêm nhiều máu của người đi!” Bên tai Liên Thanh vang lên giọng của Tiểu Thi Ước.

Tiểu Thi Ước là thần thú kí khế ước với Liên Thanh nên tất nhiên Liên Thanh tin tưởng lời nói của nó.

Liên Thanh đặt bàn tay bị thương còn chưa khô máu vào mặt ngoài của chiếc vạc to lớn xù xì, chỉ thấy ánh sáng trong phòng bếp càng lúc càng chói mắt, len lỏi theo những khe hở trên vách tường phòng bếp và cửa lớn rồi bắn ra ngoài.

Dưới bốn chân của chiếc vạc lớn còn xuất hiện một cái trận pháp có bốn ngôi sao, rất giống với khi Liên Thanh ký khế ước với Tiểu Thi Ước.

May mắn bây giờ là ban ngày, nếu không thật sự có cái vạc phát ra ánh sáng mà không thu hút người Cổ gia mới là lạ!

Chờ đến khi miệng vết thương của Liên Thanh không chảy máu nữa thì các vạc lớn lại thu nhỏ lại nhanh như chớp, nhỏ như một vật trang sức.

Hai bên Thực Đình còn xuất hiện dây đeo, Liên Thanh thuận thế đeo nó vào cổ mình.

“Chủ nhân, Thực Đình này là đan đình Thần cấp, chủ nhân đời trước của nó đã dùng nó để luyện ra không gian hư vô! Chủ nhân, người thật may mắn!” Trong không gian tĩnh lặng, Tiểu Thi Ước lại lên tiếng nói, không ngờ ở cái nơi rách nát này của chủ nhân lại có một Thực Đình Thần cấp như vậy!

Luyện đan sư tu luyện, tạo ra Hư Đình đã rất khó, huống chi nơi này lại có một cái bày sẵn trước mắt!

Liên Thanh không hiểu, nhưng nhất được thứ tốt thì là chuyện tốt cho nên mặc dù mất chút máu nhưng tâm trạng vẫn không tệ chút nào.

Còn về Thực Đình Thần cấp này thì Liên Thanh nghĩ là do tổ tiên Cổ gia để lại, dù sao Cổ gia cũng là gia tộc được hưởng nhiều thế hệ.

Bỏ qua chuyện may mắn nhất được Thực Đình, Liên Thanh bắt đầu giết cá rồi cắt thành miếng, lấy nước rửa rau, nhóm lửa để nấu đồ ăn, nhanh chóng làm ra được bốn món ngon như nếm vị.

Mơ khô chưng lươn, cải thìa luộc, đậu hũ trắng xào cay còn có thịt kho tàu!

Bữa tối nay là bữa ăn phong phú nhất mà một nhà Liên Thanh được ăn trong tám năm nay!

Khi mùi hương bay vào phòng thì Liên Nhật Kiệt cũng đúng lúc tắm gội xong, nhóc cao hứng phấn chấn xuất hiện ở trước bàn cơm.

“Tỷ tỷ, đây là cái gì?” Từ lúc ra đời tới nay, Liên Nhật Kiệt chỉ được ăn dưa muối, chưa bao giờ được ăn thịt! Đừng nói tới một bàn thịt cá lớn, tươi ngon cùng với thịt kho tàu thơm ngào ngạt trước mắt!

“Kiệt Nhi, đây là cá còn có thịt heo! Sau này Kiệt Nhi có thể ăn mỗi ngày, tỷ tỷ muốn nuôi đệ thành trắng trẻo, anh tuấn!” Liên Thanh đau lòng vỗ về khuôn mặt nhỏ của Nhật Kiệt, đứa nhỏ này còn khổ hơn cả nàng.

“Nương, có thể ra dùng bữa rồi!”

Liên Nhật Kiệt vừa dứt lời thì bóng người mỹ lệ nhỏ yếu của Cổ Tuyết Cầm xuất hiện ở trước mặt nữ nhi.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lưu Manh Của Ma Đế: Tuyệt Sắc Ngự Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Không gian hư vô

Edit: halina

Khuôn mặt Cổ Tuyết Cầm được rửa sạch sẽ, ngũ quan cực kỳ xinh đẹp, nếu không phải nhiều năm qua mệt nhọc và bị bệnh tật quẩn thân thì nhất định Cổ Tuyết Cầm sẽ là đệ nhất mỹ nhân tại Tỉnh Phong trần.

Sau khi ti mi rửa mặt chải đầu, Cổ Tuyết Cầm mặc bộ bạch y Liên Thanh cố ý lựa cho mình, càng làm tôn lên vẻ yêu kiều hơn hoa, làn da trắng nõn như Nguyệt Kiều.

Cái tên phụ lòng ở Tông Hầu phủ kia đúng là mắt mù mới vớt bỏ thê tử như Cổ Tuyết Cầm, mắt chó bị mù!

“Thanh Nhi, Kiệt Nhi, ăn cơm.” Trong mắt Cổ Tuyết Cầm ngân ngấn nước, nhìn đồ ăn hương thơm ngào ngạt trên bàn, nàng rất vui mừng.

Rốt cuộc Thanh Nhi cũng trưởng thành rồi, nhưng mà trưởng thành trong hoàn cảnh trái ngang lại làm Cổ Tuyết Cầm cực kỳ đau lòng!

Một nhà ba người vui vẻ ăn bữa cơm này, Liên Nhật Kiệt ăn đến no căng bụng, đứng một bên lúi rúi đầy thỏa mãn.

Chờ đến khi trăng lên đầu canh thì nơi hoang tàn này lại khôi phục về yên tĩnh, Kiệt Nhi đi theo mẫu thân đến phòng ngủ.

Sau khi ăn cơm xong Liên Thanh muốn vận động một chút, cộng thêm mấy hôm nay bốn ba ra không ít mồ hôi nên trước khi đi ngủ đã tắm gội một phen.

Có thể thoải mái dễ chịu ngâm người trong thùng nước tắm, Liên Thanh cảm thấy tay chân mình được thả lỏng không ít.

Tay trái xoa trước ngực, vùng đất bằng phẳng này thật sự khác xa đáng người nóng bỏng của Cảnh Thanh ở thế kỷ hai mươi lăm!

Nếu không phải dinh dưỡng không đủ thì đã giống cô nương nhà người ta, lúc này trước ngực cũng đã lớn thành cái bánh bao nhỏ rồi, ai ~!

Chú ý tới Thực Đình đeo trước ngực, Liên Thanh sờ nó rồi lại phát hiện cái Thực Đình thu nhỏ này đã khảm nạm vào trong cơ thể nàng. Hình thành một cái bớt đen như mực, quá xấu!

Sau khi tắm gội xong thì Liên Thanh chui vào ổ chăn sạch sẽ, nghĩ thầm ngày mai phải đi mua thêm hai tấm ra trải giường cho mùa thu đông mới được, rồi từ từ cũng nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Trong mộng, Liên Thanh đi tới một nơi giống như tiên cảnh, Liên Thanh đi về phía trước lại bị một bức tường trong suốt chặn đường.

“Vội nâng lực hiện tại của ngươi chỉ có thể tạo được một phần nhỏ này thôi.” Đột nhiên giọng nói của một nam nhân vang lên, Liên Thanh lập tức cảnh giác nhìn quanh bốn phía.

“Đừng sợ, ta là Đình hồn[1], nếu ngươi đã là chủ nhân mới của ta thì ta sẽ chỉ dẫn ngươi mở rộng không gian hư vô!”

[1] Đình hồn: linh hồn của Đan Đình

Trong không trung lại tiếp tục vang lên giọng nói này, Liên Thanh đột nhiên nhớ ra hôm nay nàng nhặt được vận may, có được một cái Thực Đình Thần cấp!

Đình hồn nói hiện tại nàng chỉ có thể dùng một phần mười của không gian hư vô mà thôi, một mẫu đất này tương đương với 666 mét vuông, chẳng khác nào mười phần, diện tích nhỏ hơn một phần mười mà lại tới 666 mét vuông.

“Người có thể gieo trồng Tiên thảo trong không gian, cũng có thể dùng Thực Đình ta để luyện dược ở đây, nhưng người không thể phá hủy quy củ!”

Liên Thanh khó hiểu, chẳng lẽ người tạo ra không gian hư vô này còn có quy định sử dụng?

Giống như là nhận ra Liên Thanh nghi hoặc, Đình hồn lại tiếp tục mở miệng: “Vạn vật đều có giới hạn, chỉ cần người không sử dụng không gian hư vô quá độ thì sẽ không có việc gì.”

Liên Thanh hiểu việc này cũng giống như làm ruộng, nếu không bón phân và tưới nước quá lâu thì sẽ làm một thửa ruộng tốt biến thành một vùng đất hoang tàn.

Chờ đến khi Liên Thanh tỉnh lại thì mặt trời đã lên cao.

Vốn dĩ đêm qua Liên Thanh quyết định sau khi đi chợ mua sắm xong thì sẽ về nhà nhưng bởi vì Đình hồn đột nhiên xuất hiện đã giúp Liên Thanh hiểu rõ ràng cách sử dụng không gian hư vô.

Đã có vùng đất tốt là không gian hư vô này để gieo trồng dược thảo, Liên Thanh liền muốn lên núi Hắc Mộc, cố gắng tìm kiếm nhiều Bích Liên Thiên, hoặc các loại dược thảo khác để mang vào không gian hư vô!

“Nương, Thanh Nhi đi ra ngoài, có thể đến đêm mới trở về.” Liên Thanh nói với Cố Tuyết Cầm một tiếng.

Cố Tuyết Cầm biết Thanh Nhi muốn lên núi hái thuốc nên dặn dò: “Chú ý an toàn, đừng đụng tới người Cố gia.”

“Nương yên tâm, Thanh Nhi đi đây.”

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lưu Manh Của Ma Đế: Tuyệt Sắc Ngự Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Làm Cố gia vô huyệt

Edit: halina

Liên Thanh vẫn mặc áo choàng to rộng màu đen lên núi như cũ, bởi vì lúc đi còn sớm nên không cần lo lắng đụng phải người Cố gia.

Không biết vì sao Liên Thanh cảm thấy Linh Hồn Lục trong cơ thể nhiều hơn lúc mới trùng sinh nên lại mò tới chỗ vách núi cao chót vót hôm qua nhưng Liên Thanh tìm không thấy Thỏ Diệp Đăng đã giúp nàng.

Nàng sờ cây thông liễu cổ thụ bên cạnh rồi hỏi: “Cây thông, người có thể nói cho ta biết hôm qua sau khi ta đi nơi này đã xảy ra chuyện gì không?”

“Tiểu nha đầu, hôm qua ở sau khi người đi, lưng núi này đã bị con người khai phá, hôm nay cũng vào giờ đó họ sẽ tới càn quét sườn núi này!”

Cây thông liễu trả lời làm Liên Thanh tức giận không thôi! Cố gia ngắt dược thảo thì thôi đi, sao có thể vì khai phá mà phá hư sườn núi này?

“Tiểu Thí Ước, người biết bay không?” Liên Thanh dùng khả năng tâm linh tương thông, đánh thức Tiểu Thí Ước đang ngủ nướng trong không gian Tinh Thần.

Thân thể tròn vo của Tiểu Thí Ước lăn trên mặt đất hai vòng rồi đuối cái eo lười biếng trả lời: “Chủ nhân, ta biết bay, ta có 1 đôi cánh nhỏ.”

“Vậy thì tốt, người ra đây, mau đưa ta xuống dưới sườn núi, ta muốn hái hết dược liệu đáng giá trước Cố gia rồi mang hết vào trong không gian hư vô!” Liên Thanh tuyệt sẽ không để người Cố gia thực hiện được!

Đề bọn họ xuống dưới chân núi này hái dược liệu phát hiện nơi này không có bất cứ dược liệu trân quý gì rồi tuyệt vọng rồi đi!

Tiểu Thí Ước vừa nghe thấy nó phải dùng cái thân hình nhỏ bé này để công chủ nhân bay đi thì thấy điều này... Có phải quá khó rồi không?

“Thế nào? Không được sao?” Liên Thanh đã nhận ra Tiểu Thí Yêu do dự, giọng điệu có chút uy hiếp.

Tiểu Thí Ước lập tức chui ra khỏi không gian Tinh Thần, gạt cái đầu béo tròn: “Có thể, Thí Ước có thể, chủ nhân nhanh nắm lấy đuôi của ta.”

Thân thể nó không đủ lớn để chủ nhân ngồi lên, Tiểu Thí Yêu chỉ có thể hy sinh cái đuôi nhỏ đáng thương của mình thôi. Hy vọng tiểu chủ nhân không kéo đứt cái đuôi nhỏ bé của nó!

Liên Thanh không chút do dự kéo lấy cái đuôi của Tiểu Thí Ước, Tiểu Thí Ước còn chưa chuẩn bị tốt thì đã bị chủ nhân nắm chặt lấy rồi.

“Còn không nhanh lên?” Hái hết thảo dược ở dưới sườn núi tốn không ít thời gian, Bây giờ Liên Thanh phải chạy đua với thời gian.

Cả người Tiểu Thí Ước co rụt lại bay lên, mới đầu còn chưa thích ứng được với trọng lượng của chủ nhân, thân thể Tiểu Thí Ước chao đảo hai cái. Chờ đến khi nó giữ vững lại thì cả người Liên Thanh đã được nâng lên khỏi mặt đất, bay về phía trước đi xuống sườn núi.

Đột nhiên Tiểu Thí Ước dùng sức không đúng nên thân thể bắt đầu rút gân, Liên Thanh liền nắm lấy cái đuôi nó rồi nhanh chóng bị lao xuống dưới theo nó.

“Người thật đúng là cái lỗ đen lớn [1] mà!” Liên Thanh nhìn xuống sườn núi, nơi này ít nhất phải cao đến tám tầng lầu, diện tích nhỏ hơn Liên Thanh không nghĩ chết thì cũng tàn phế!

[1]lỗ đen lớn: ý là làm gì cũng thất bại.

“Chủ nhân, đừng sợ!” Tiểu Thi Ước lại dùng sức thêm lần nữa, thân thể lại rụt rụt, rốt cuộc cũng ổn định tốc độ rơi xuống.

Liên Thanh còn cảm thấy sợ hãi, sau khi đáp xuống đất thì nhanh chóng buông đuôi Tiểu Thi Ước ra, để nó dựa vào trên vai mình nghỉ ngơi, như vậy lát nữa mới có thể đưa nàng đi lên được.

Dưới sườn núi, mỗi một bước Liên Thanh đi là đều có thể nhận ra được một loại được thảo trân quý.

Không ngờ núi Hắc Mộc Cổ gia khai thác hàng năm lại còn có nhiều được thảo đáng giá như thế, điều này làm cho Liên Thanh rất vui sướng.

“Người dùng ý niệm là có thể đưa tất cả chúng nó vào trong không gian hư vô.” Là giọng nói của Đinh hồn.

Liên Thanh gấp gáp làm theo, nàng không chờ nổi nữa rồi, chỉ một cái chớp mắt Liên Thanh đã mang cả gốc rễ, cả quả đỏ vào không gian hư vô.

Một canh giờ sau, Liên Thanh đã di chuyển tổng cộng mười một loại Linh thảo vào không gian hư vô, mà chỉ cần là được liệu có thể chế tạo thành thuốc mọc dưới sườn núi thì đều bị Liên Thanh quét sạch!

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lưu Manh Của Ma Đế: Tuyệt Sắc Ngự Thủ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Cuồng ngạo không kiềm chế được

Edit: halina

Tiểu Thi Ước mang Liên Thanh lên tới đỉnh núi, tiêu hao Linh lực quá nhiều nên thân thể không chịu nổi nữa đành phải trở về không gian Tinh Thần.

Liên Thanh thấy sắp tới lúc Cổ gia lên núi rồi nên lập tức kết nối với cây thông liễu, kêu nó truyền đạt cho các sinh linh ở khắp núi Hắc Mộc này, nếu biết được tin tức người Cổ gia lên núi khai thác được được thảo thì nhất định phải kêu đám cây cỏ ở xung quanh cái nhà nát của Cổ gia báo với nàng.

Sau đó, Liên Thanh nhanh nhẹn leo lên cành cây cổ thụ thô ráp, bóng dáng gầy yếu nhanh chóng bay nhảy giữa núi rừng gian.

Khi đến chân núi Hắc Mộc thì không hề bắt gặp mặt người Cổ gia nữa. Người nào trong bọn họ cũng phẫn chấn cầm xẻng trong tay, lưng đeo một cái sọt, chờ đợi đến chỗ sườn núi kiếm được được thảo có giá trị xa xỉ.

Liên Thanh khinh thường nhếch khóe miệng, bởi vì Thánh Quỷnh đại lục còn có Vô Tu Giả nữa nên nàng không dám khẳng định đám người Cổ gia kia có năng lực Vô Tu Giả yêu hay mạnh. Nếu Liên Thanh bị phát hiện thì chắc chắn sẽ gây ra phiền phức không nhỏ.

Liên Thanh không hề dừng lại mà nhanh chóng rời khỏi núi Hắc Mộc, mà người Cổ gia lại đi về hướng ngược lại với Liên Thanh, mò lên trên núi Hắc Mộc.

Người nàng khoác áo choàng màu đen, sau khi mưa sấm không ít đồ dùng sinh hoạt và nguyên liệu nấu ăn thì Liên Thanh mới vội vàng trở về cái gian nhà nát của Cổ gia.

“Thanh Nhi, đã trở lại rồi sao?” Cổ Tuyết Cầm ở trong viện múc nước sinh hoạt dưới giếng, chuẩn bị nấu một nồi nước ấm pha trà Kim Ngân Hoa, trà lạnh tính hàn khắc hòa[1].

[1] ý nói trà lạnh giúp giải nhiệt

Nhìn thấy nẫu thân cổ sức kéo thùng đựng đầy nước đặt trên mặt đất, Liên Thanh vội vứt đồ vật mới mua được xuống và đi đến bên cạnh Cổ Tuyết Cầm khiêng thùng nước lên.

Nhìn thấy thân thể nhỏ gầy ốm của Liên Thanh có vẻ như không làm được việc nặng, nhưng khi khiêng thùng nước lớn nặng mấy cân thì lại không tốn nhiều sức chút nào.

Sau khi khiêng thùng nước vào phòng bếp thì Cổ Tuyết Cầm vội vàng nấu nước pha trà Kim Ngân Hoa.

Đột nhiên nghĩ tới vấn đề tu luyện, Liên Thanh đi đến bên cạnh Cổ Tuyết Cầm, hỏi: “Nương, người có biết làm cách nào để trở thành một Vô Tu Giả không?”

“Hả?” Bởi vì Liên Thanh hỏi quá đường đột nên Cổ Tuyết Cầm lập tức ngáy ngẩn cả người.

Liên Thanh nghi hoặc nhưống mỳ: “Nương, sao vậy?”

“Thanh Nhi, con muốn tu luyện sao? Nhưng mà con...” Cổ Tuyết Cầm nhủ này, Thanh Nhi không có thiên phú tu luyện.

Trong đầu Liên Thanh đột nhiên thoáng xuất hiện hình ảnh Cổ Ly Ly đứng trước mặt nàng nói những lời châm chọc, diendafilequydoon nàng từng biến Liên Thanh thành trò cười, Liên Thanh là phế vật không có bất cứ thiên phú gì!

“Ai ~ Thanh Nhi, một nhà chúng ta từ nhỏ đã bình thường, cho nên...”

Cổ Tuyết Cầm còn nói chưa nói xong đã bị Liên Thanh ngắt lời: “Nương, không có ai sinh ra đã bị định sẵn vận mệnh cả đời, dù lúc hai tuổi Thanh Nhi khảo nghiệm không có thiên phú nhưng cũng không đại biểu cái khảo nghiệm kia là đúng!”

Liên Thanh quyết sẽ không tự coi nhẹ mình, ở thế kỷ hai mươi lăm sau khi lên làm lính đánh thuê mạnh nhất, tính tình cuồng ngạo đã khắc sâu vào linh hồn của nàng.

Khi trùng sinh ở trên người Liên Thanh, dù nàng ta thật sự là phế vật thì đã sao? Nàng có thể thay đổi, nàng sẽ không để cuộc sống kiềm chế mình!

“Thanh Nhi, con đã bỏ lỡ độ tuổi tốt nhất để tu luyện.” Cổ Tuyết Cầm đã kích nử nhì mình như thế chỉ vì không muốn sau này tu luyện nàng mới bắt đầu thất vọng.

“Nương, trong lòng Thanh Nhi hiểu rõ, dù Thanh Nhi không làm được Vô Giả thì chắc hẳn Kiệt Nhi có thể chứ?” Liên Thanh phát hiện tính tình Cổ Tuyết Cầm luôn nhu nhược thì liền nói sang chuyện khác, ném vấn đề cho Liên Nhật Kiệt.

Cố Tuyệt Cảm than một tiếng rồi vỗ về bàn tay nhỏ của Liên Thanh, “Mẫu thân không cầu các con có được thiên phú gì cả, chỉ cầu các con được bình an!”

“Nurong, người yên tâm, sau này Thanh Nhi sẽ cho nurong và Kiệt Nhi sống những ngày tháng tốt đẹp!” Trong mắt Liên Thanh chưa đựng đầy ánh sáng, là sự tự tin khát cầu trở nên mạnh mẽ và lòng quyết tâm!

Đêm khuya, Liên Thanh quyết dọn xong sân nhà thì trở lại phòng, kéo Tiểu Thi Ước đang còn ngủ ngáy trong không gian Tĩnh Thần ra.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tì Lưu Manh Của Ma Đế: Tuyệt Sắc Ngự Thủ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Chữa trị gân mạch

Edit: halina

Bởi vì bị quấy rầy nên Tiểu Thi Ước rất bất mãn quay cuồng thân thể mồm mĩm trong ổ chăn ấm áp của chủ nhân.

Liên Thanh ấn ngón tay xuống đầu Tiểu Thi Ước: “Cục cùm, nói cho chủ nhân nhà ngươi nghe làm thế nào để tu luyện thành Võ Tu Giả vậy?”

“Chủ nhân, người muốn tu luyện sao?” Tiểu Thi Ước lười biếng vênh mông, không hề có vẻ quan tâm đến việc Liên Thanh không thể tu luyện.

Liên Thanh quyết tâm muốn trở nên mạnh mẽ cho nên mới dấy đưa với Tiểu Thi Ước, xem thử nó có ý kiến gì có thể truyền đạt lại cho nàng không.

“Chủ nhân, Võ Tu của con người rất đơn giản, nhưng với thân thể hiện tại của chủ nhân mà muốn đột phá được Cơ Trúc Kỳ tầng thứ nhất thì có chút khó khăn.” Tiểu Thi Ước giương mắt nhìn thân thể gầy yếu của chủ nhân rồi sau đó bắt đầu đi lắc đầu.

Tất nhiên Liên Thanh hiểu rõ thân thể này yếu đuối cỡ nào. Ở thế kỷ hai mươi lăm, Linh Hồn Lực của Liên Thanh có thể giúp nàng khống chế cả một khu rừng, nhưng mà ở chỗ này Liên Thanh chỉ có thể giao lưu với một cái cây! Tương phản lớn như thế khiến đại não Liên Thanh đầy cảm giác buồn bực.

“Đúng rồi, không phải hôm nay chủ nhân hái được không ít dược thảo sao? Người có thể dùng chúng nó để luyện thành đan dược, chữa trị gân mạch bị hủy hoại.” Tiểu Thi Ước vận móng đóng góp ý kiến quý báu, cái đầu nhỏ vẫn luôn cọ vào ngón tay Liên Thanh.

Sau khi nghe Tiểu Thi Ước nhắc nhở thì Liên Thanh mới nhớ tới đồng thảo dược trong không gian hư vô.

“Ngươi trở về nghỉ ngơi đi.” Thấy ánh mắt Tiểu Thi Ước mệt mỏi, Liên Thanh buông tha cho nó về không gian Tĩnh Thần.

Thoáng một cái bóng trắng bóng của Tiểu Thi Ước liền biến mất. Liên Thanh vội vàng nằm xuống giường, nhanh chóng vận dụng ý thức tự đưa mình vào không gian hư vô Thực Đình.

“Ngươi đã đến rồi ~!” Vẫn là giọng nói này.

Sau khi Liên Thanh đi vào không gian hư vô, nhìn thấy bên trong lấp đầy cây cỏ thì hỏi: “Đình hồn, ngươi có biết làm cách nào để luyện đan không? Còn có phương thuốc luyện chế đan dược nữa?”

“Ta thân là Đình hồn của Luyện Đan Đình, tất nhiên biết phương thuốc ngươi cần để luyện đan rồi, nhưng mà luyện đan... Trước khi ngươi trở thành Võ Tu Giả thì tạm thời không thực hiện được!”

“.....” Chữ không vô hình đập thẳng vào mặt Liên Thanh.

Đình hồn đã nhận ra Liên Thanh thất vọng nên vội nói: “Tuy rằng ngươi không thể luyện đan nhưng ngươi có thể cải tạo thân thể, ngươi có thể hái thảo dược trong không gian hư vô mang ra ngoài, nấu thành nước thuốc, hiệu quả cũng không kém hơn đan dược.”

“Đúng rồi, không luyện được đan dược thì ta cũng có thể nấu thành nước thuốc!” Liên Thanh vỗ trán thật mạnh, dienndafillquysdoon đầu óc của thân thể này quả thực không dùng được.

Liên Thanh lựa vài cây Bích Liên Thiên, Chi Tuyệt Thảo, Hủ Cốt Linh Hoa và Thiên Tiên Tử tử trong đồng thảo dược hôm nay mang vào trong không gian hư vô rồi mới đi ra ngoài.

Thừa dịp mẫu thân và Kiệt Nhi đều đã ngủ, Liên Thanh chạy nhanh đến phòng bếp nấu nước, hơn nữa còn ném hết bốn loại thảo dược có tác dụng cải thiện đối gân mạch vào nồi nước thuốc.

Một canh giờ sau, hương thuốc thơm nồng đã bay khắp nơi, sau khi được Đình hồn nhắc nhở, Liên Thanh dập tắt lửa.

Đan dược được luyện từ bốn loại thảo dược này được gọi là Tẩy Tỳ Hoàn. Hiện giờ nấu thành nước thuốc thì gọi nó là Tẩy Tỳ Canh đi.

Sau khi uống xong Tẩy Tỳ Hoàn đậm đặc, Liên Thanh ợ một tiếng rồi quay lại giường, nặng nề ngủ.

Chỉ một đêm, nhờ vào Tẩy Tỳ Canh, rõ ràng gân mạch trong cơ thể Liên Thanh đã được chữa trị, bởi vì đây là lần đầu tiên uống cho nên sáng sớm Liên Thanh thức dậy thì phát hiện trong quần áo của mình dính đầy vết đen do bẩn.

Kia tất cả chất dơ trong cơ thể Liên Thanh được lọc ra ngoài còn tỏa ra mùi hôi gay gắt khó ngửi.

Liên Thanh nhanh chóng đi nấu nước tắm rửa mới có thể rửa sạch sẽ toàn bộ vết bẩn trên người.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tì Lưu Manh Của Ma Đế: Tuyệt Sắc Ngự Thủ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Đi Trúc huyện trước

Edit: halina

Hôm qua Cố gia không thu hoạch được gì, Liên Thanh không cần nghĩ cũng biết gian nhà chính của Cố gia đã loạn không ra cái dạng gì rồi.

Hôm nay Liên Thanh không muốn lên núi nữa. Đêm qua tiến vào không gian hư vô, Liên Thanh xem qua phương thuốc của Đình Hồn Ký Lục, đồng thời cũng nhận biết được không ít đan dược.

Hoàng Long Đan và Kim Tùy Đan chính là loại đan dược giúp tu luyện ở giai đoạn Cơ Trúc Kỳ của Võ Tu Giả.

Bây giờ Liên Thanh vẫn chưa có năng lực luyện đan nên chỉ có thể mang thảo dược đến hiệu cầm đồ bán lấy tiền rồi mới đến đan dược phường mua hai loại đan dược này.

Sau khi nói với mẫu thân xong thì Liên Thanh liền cải trang đi ra khỏi cái sân nhà hoang tàn của Cố gia, nhắm thẳng về hướng tiệm cầm đồ.

Lần này tới cửa hiệu cầm đồ Liên Thanh không bị đuổi ra ngoài nữa, mà ngược lại chương quầy còn rất khách sáo hoan nghênh Liên Thanh vào tiệm.

“Tiểu hài nhi, Bích Liên Thiên mọc hoang lần trước người bán cho ta có còn nữa không?” Chương quầy mở miệng rộng cười vui vẻ, lần trước Liên Thanh bán cho hắn ba gốc Bích Liên Thiên, hắn lại có thể bán cho Ly gia với giá gấp ba!

Bán cho Ly gia thì thôi đi, nếu có thì hắn sẽ mua hết toàn bộ gốc Bích Liên Thiên Thượng phẩm với cùng giá như vậy!

“Chương quầy, là nhờ chất lượng thảo dược ta bán cho người quá tốt cho nên người mới kiếm được một món lời lớn đúng không?” Mắt Liên Thanh lập tức lóe sáng, lần trước là bởi vì nàng không hiểu biết giá trị của Bích Liên Thiên trên thị trường, lần này chương quầy mơ tưởng muốn mua với giá hai mươi lượng sợ là không có khả năng.

Chương quầy lắc lắc đầu, thì thầm nói: “Chỉ có ba gốc Bích Liên Thiên mà có thể kiếm lời lớn sao? Chẳng qua là bán với giá gấp ba lần thôi.”

“Người bán sáu mươi lượng một gốc?” Liên Thanh kinh ngạc, bởi vì nàng đã điều tra rồi, Bích Liên Thiên Trung Phẩm trên thị trường cũng chỉ hai mươi lượng một gốc, nhưng nàng không ngờ Thượng Phẩm lại có thể bán được sáu mươi lượng!

Chương quầy nhất thời cao hứng nói lỡ miệng nên liền ho khan hai tiếng hỏi: “Tiểu hài nhi, hôm nay người mang tới cái gì?”

“Tất nhiên là thảo dược.” Liên Thanh kéo giỏ tre phía sau xuống.

Nếu trực tiếp lấy thảo dược từ không gian hư vô ra thì chắc chắn chương quầy sẽ nghĩ nàng làm bùa phép. Cho nên nàng đã sớm bỏ hết thảo dược hôm nay muốn bán vào giỏ tre.

Liên Thanh chỉ lấy ra ba loại thảo dược, theo thứ tự Hỏa Hồng Quả, Bồ Thiên Chi Hòa Bích Liên Thiên.

Chương quầy có mắt nhìn tốt, liếc mắt một cái đã nhìn ra thảo dược Liên Thanh lấy ra là trên mức Thượng Phẩm.

“Tiểu hài nhi, thảo dược của người đào được từ đâu?” Chương quầy đếm tổng cộng tất cả ba loại thảo dược là có ba mươi cây! Nếu tự hắn lên núi hái về chẳng phải là có thể kiếm một đồng tiền lớn sao?

Chương quầy lừa Liên Thanh như đang lừa một đứa bé, nhưng Liên Thanh không phải kẻ ngốc: “Chương quầy, nếu ta nói cho người biết chỗ hái thảo dược thì giữa ta và người còn có mua bán sao?”

“Ha ha... Được, ta cũng không tính kể được người. Tiểu hài nhi nhà người thật khôn khéo!” Chương quầy lấy bàn tính ra, tay thoăn thoắt tính toán trên mặt bàn tính, xem coi đám thảo dược Liên Thanh mang đến có trị giá bao nhiêu.

Liên Thanh đã tính qua trước rồi, chương quầy phải trả cho nàng mức giá trên một lượng vàng thì nàng mới bán.

“Như vậy đi, ta tính người một ngàn một trăm lượng bạc, được không?” Chương quầy đã đoán được từ trước, hắn có thể bán được cái sọt thảo dược này với giá gấp đôi.

Liên Thanh gật đầu, một ngàn một trăm lượng bạc, tương đương với một lượng vàng còn nhiều hơn một trăm lượng bạc, nàng vừa lòng. Nhưng qua lần này thì xem ra nàng vẫn không hiểu biết gì về giá cả hàng hóa ở Thánh Quỳnh đại lục, chương quầy ra giá còn cao hơn nàng đã tính.

Sau khi giao dịch thành công, Liên Thanh thấy sắc trời còn sớm nên muốn rời khỏi Thỉnh Phong trấn, đến Trúc huyện.

Theo cấp bậc phân chia ở Thánh Quỳnh đại lục, trấn chính là đơn vị hành chính nhỏ nhất.

Ở cái “địa phương nhỏ” như Thỉnh Phong trấn này không có Đan Dược Phường nào được mở. Theo như Liên Thanh biết thì muốn mua đan dược chỉ có thể đến Trúc huyện gần đây nhất.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lưu Manh Của Ma Đế: Tuyệt Sắc Ngự Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Mắt chó xem thường người

Edit: halina

Buổi trưa bắt đầu xuất phát, Liên Thanh đi bộ hơn hai canh giờ, đến giờ Thân thì đến được trung tâm Trúc huyện.

Hỏi người qua đường mới được đường đến Đan Dược Phòng, nghe nói Đan Dược Phòng này là do Thiên Cơ Môn mở. Ngay cả Thiên Cơ Môn là cái quái gì Liên Thanh còn không biết.

Đứng trước ngoài Đan Dược Phòng nhìn thấy ba chữ ‘ Thiên Cơ Môn ’, Liên Thanh túm áo choàng đen lại rồi đi vào.

“Mua hay là bán đan dược?” Liên Thanh vừa mới bước một chân vào Đan Dược Phòng thì đã có tiểu nhị tiến đến.

Liên Thanh cúi đầu xuống trả lời: “Mua đan dược.”

“Đan dược ở tiệm ta giá thấp nhất cũng đã một trăm lượng bạc, người mua nổi không?” Tiểu nhị quan sát áo choàng cũ nát trên người Liên Thanh, cộng thêm thân thể gầy yếu của Liên Thanh thì bất giác không nghĩ Liên Thanh sẽ là khách quý có thể trả nổi hơn mười lượng!

Liên Thanh khẽ ngẩng đầu lên, mắt lạnh liếc nhìn tiểu nhị, thăm mắng hần mắt chó xem thường người khác. Nàng bốc khoảng mấy chục lượng từ trong túi tiền ra làm tiểu nhị ghen hòng.

“Người muốn mua đan dược gì?” Thái độ của tiểu nhị thoáng hòa hoãn một chút.

“Hoàng Long Đan và Kim Tỳ Đan, bao nhiêu ngân lượng một viên?” Liên Thanh đi dạo khắp nơi một lát, Đan Dược Phòng quả thật là nơi để mua bán đan dược, toàn bộ đều là bình lọ lọ bằng sứ.

Tiểu nhị đánh giá thân thể Liên Thanh, nhưng không dò xét được bất kỳ thực lực Võ Tu nào.

Cộng thêm đan dược hiện tại Liên Thanh muốn mua là loại trợ giúp tu luyện Cơ Trúc Kỳ, diẽnxdanlequydoon tiểu nhị càng thêm hoài nghi Liên Thanh không phải Võ Tu Giả.

Người tới độ tuổi này như Liên Thanh mà còn chưa tu luyện thì hơn phân nửa đều là không có thiên phú Võ Tu!

Ý khinh thường trong mắt tiểu nhị càng gia tăng: “Một viên Hoàng Long Đan ba trăm lượng, Kim Tỳ Đan giá còn đắt hơn Hoàng Long Đan một trăm lượng.”

Nghe thấy giá cả thì Liên Thanh lập tức nhăn mày. Nàng vốn tưởng rằng trong túi tiền này có một ngàn lượng bạc thì có thể mua sắm được không ít đan dược.

Nhưng mà một viên Kim Tỳ Đan đã bốn trăm lượng bạc!

“Mua không nổi sao?” Tiểu nhị đã sớm nhìn ra Liên Thanh do dự, dám đến Thiên Cơ Môn mua đan dược, nếu không có chút vốn liếng thì ngay cả cửa cũng không dám tới gần!

Người này nhất định không biết tên tuổi Thiên Cơ Môn nên mới to gan xông vào Đan Dược Phòng! “Mua không nổi thì mời người nhắc chân rời khỏi tiệm của chúng ta đi!”

“Các người buôn bán như thế sao?” Liên Thanh nhìn con tức xoay người nhìn tiểu nhị.

Tiểu nhị cao hơn Liên Thanh một nửa đầu, nhưng mà khí thế thì lại yếu hơn Liên Thanh vài phần!

Liên Thanh từng là lính đánh thuê ở thế kỷ hai mươi lăm, dù bây giờ thay đổi một cơ thể khác nhưng linh hồn của nàng vẫn cuồng ngạo không gì kiềm chế được như trước, dù là ai cũng đừng mơ tưởng hạ thấp nàng!

“Người không lấy ra đủ tiền, chúng ta không buôn bán với người, mau...”

“Ta muốn hai viên Hoàng Long Đan và một viên Kim Tỳ Đan!” Liên Thanh đồ tiền trong túi của mình ra, không ít ngân lượng xôn xao rơi xuống bàn.

Khi trả tiền, Liên Thanh thăm nghĩ nên bắt chương quầy ở tiệm cầm đồ đưa cho nàng một lượng vàng. Nếu không phải đã đổi thành một ngàn lượng bạc thì hiện giờ Liên Thanh có thể cầm một lượng vàng đập thẳng vào mặt tiểu nhị rồi!

Liên Thanh đồ tiền ra, tất nhiên tiểu nhị sẽ dần đan dược đến tận tay Liên Thanh.

Sau khi mua được đan dược Liên Thanh nhanh chóng ra khỏi Đan Dược Phòng, nàng còn phải nhanh chóng trở về Thánh Phong trấn.

Đột nhiên, một hơi thở xa lạ áp sát vào người Liên Thanh.

Liên Thanh ngửi thấy một mùi thơm ngát, nhưng trước mặt lại không có gì cả.

Là người nào? Dám sờ tới sờ lui trên người nàng?

Năng lực cảm nhận của thân thể này rất mạnh, Liên Thanh nắm một cái đã bắt được thứ gì đó trước ngực.

Rõ ràng không nhìn thấy gì nhưng trong tay Liên Thanh lại thật sự đang cầm một thứ gì đó, đó là... Một cổ tay mảnh khảnh ấm áp!

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lưu Manh Của Ma Đế: Tuyệt Sắc Ngự Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Kỹ năng tàng hình

Edit: halina

Cái nàng bắt được một bàn tay? Nhưng Liên Thanh lại không thấy được gì cả!

Đột nhiên hai đầu gối Liên Thanh bị đập hai cái, bị đau thiếu chút nữa quỵ xuống mặt đất. Mà chỗ cổ tay cũng bị người ta dùng sức bóp một cái, gần như sắp bóp nát xương tay nàng.

Bởi vì bị đau nên Liên Thanh buông lỏng tay một chút, khiến đối phương nhân cơ hội trốn thoát. Rốt cuộc Liên Thanh không còn cảm nhận được luồng nhiệt trong không khí nữa. Khi

cúi đầu nhìn bên hông mình thì thấy túi tiền đã bị trộm!

Liên Thanh sờ soạng đàn được trong lòng ngực, cũng may ba viên Hoàng Long Đan và Kim Tỳ Đan mới vừa mua để dùng phụ trợ tu luyện vẫn còn, nếu không Liên Thanh sẽ bị tức đến chết!

Thánh quỳnh đại lục là thế giới Dịch Năng Giả và Võ Tu Giả cùng tồn tại, Liên Thanh có được dịch năng Câu Thông Thuật, vậy thì người khác cũng có thể có. Dựa theo tình huống vừa rồi, Liên Thanh nắm lấy cánh tay mảnh khảnh kia chỉ có vài giây, ngoài khả năng dịch chuyển tức thời thì hơn phân nửa năng lực của ta còn là Dịch Năng Giả có được kỹ thuật tàng hình!

Bởi vì túi tiền bị trộm nên trên đường Liên Thanh đi từ Trúc huyện trở lại Thính Phong trấn thì cả khuôn mặt đều đen như than!

Lần này đến Trúc huyện, Liên Thanh đã hiểu rõ mình thật sự quá yếu! Ở cái dịch thế cường giả hoành hành ngang ngược này thì Liên Thanh của hiện tại chỉ là một con châu chấu tùy ý bị người ta nhào nặn!

Nàng muốn trở nên mạnh mẽ! Muốn sống ở Thánh Quỳnh đại lục thì nàng cần phải nắm vững được năng lực của mình, không chỉ là tu luyện Võ Tu, Liên Thanh còn phải nghĩ mọi cách để gia tăng Linh Hồn lực của mình!

Trở lại phế viện Cổ gia đã là giờ Tuất. Cổ Tuyết Cầm nôn nóng bởi hồi đứng trước cửa phế viện, ngửa đầu nhìn về bóng dáng Liên Thanh từ xa xa.

Lúc thấy bóng người gầy yếu của Liên Thanh xuất hiện thì Cổ Tuyết Cầm chảy nước mắt: “Thanh Nhi, sao trở như vậy mới trở về?”

“Nương, xế chiều nay Thanh Nhi ngồi ngủ dưới tàng cây.” Liên Thanh cũng không tính nói cho Cổ Tuyết Cầm biết việc nàng đến Trúc huyện.

Một là không muốn làm Cổ Tuyết Cầm lo lắng khi nàng bắt đầu tu luyện Võ Tu. Hai là nàng đến Trúc huyện để mua đàn dược hỗ trợ tu luyện, phải tốn một số tiền rất lớn nên Liên Thanh lười giải thích quá nhiều cho Cổ Tuyết Cầm, điendafhllequysdon cũng không muốn bại lộ sự tồn tại của không gian hư vô.

Cổ Tuyết Cầm nghe Liên Thanh nói là mệt mỏi nên ngủ dưới tàng cây thì cũng liền an tâm. “Sau này đừng hồ đồ mà nghỉ ngơi ở bên ngoài nữa, nào có nơi nào thoải mái bằng nhà của mình?”

“Nương nói rất đúng, ngủ dưới tàng cây lâu như vậy, eo và cổ Thanh Nhi đều nhức muốn chết. Nương cũng nghỉ ngơi sớm đi, sau này không cần lo lắng cho Thanh Nhi nữa.” Liên Thanh đỡ tay Cổ Tuyết Cầm rồi dắt bà về phòng.

Sau khi trở lại ‘ổ chó’ của mình thì Liên Thanh cởi áo choàng màu đen dính đầy bụi bặm ra rồi trực tiếp nằm xuống giường.

Thần thức vừa động thì Tiểu Thi Ước đã bị Liên Thanh lôi ra từ trong không gian Tinh Thần.

“Chủ nhân, ngài lại có yêu cầu gì dặn dò tiểu nhân sao?” Tiểu Thi Ước uể oải nâng mí mắt, liếc Liên Thanh một cái.

Liên Thanh nắm đồng lông trắng như tuyết của Tiểu Thi Ước, hỏi: “Hôm nay ta đến Trúc huyện, người ở trong không gian Tinh Thần mà lại không nhìn thấy chuyện bên ngoài?”

Tiểu Thi Ước ngượng ngùng lắc đầu: “Chủ nhân, chỉ cần ta trở về không gian Tinh Thần thì ta liền ngủ mất rồi.”

“Sao người lại vô dụng như thế?” Liên Thanh phát hiện mình đã phí công nuôi dưỡng một con sủng vật không nhìn được cũng không dùng được, nàng cũng không biết Tiểu Thi Ước thuộc chủng loại gì!

“Chủ nhân, hình như chỉ có khi người gặp nguy hiểm đến tính mạng thì ta mới khản trương!” Tiểu Thi Ước thấy chủ nhân của mình tức giận thì vội giải thích.

Không đề cập tới nguy hiểm còn tốt, nhắc tới là Liên Thanh liền tức giận! Tuy rằng hai chân vị cái người tàng hình kia đập cũng không bị thương gì mấy nhưng xương tay nàng bị bóp một chút đến bây giờ vẫn còn đau đây!

“Túi tiền của ta bị trộm, người còn trốn ở trong không gian Tinh Thần mà ngủ, nên phạt!” Liên Thanh nói xong liền gõ mạnh đầu Tiểu Thi Ước hơn mười cái, đúng là kém cỏi!

Bạn đang đọc truyện *Thê Từ Lưu Manh Của Ma Đế: Tuyệt Sắc Ngự Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Đột phá thành công

Edit: halina

Sáng sớm hôm sau, Liên Thanh làm xong đồ ăn sáng thì liền trở về phòng, ăn Hoàng Long Đan rồi ngồi xếp bằng bắt đầu con đường tu luyện.

Liên Thanh làm theo phương pháp Tiểu Thi Ước truyền thụ, ngồi ở trong phòng tĩnh tọa suốt một ngày, có Hoàng Long Đan phụ trợ nên đã thành công tu luyện thành một Võ Giả, hơn nữa còn đột phá Cơ Trúc Kỳ tầng thứ nhất.

Liên Thanh chậm rãi mở mắt ra, phát giác thân thể của mình uyển chuyển nhẹ nhàng, hơn nữa huyết quản cũng khơi thông không ít!

Tiểu Thi Ước cảm nhận được Liên Thanh thăng cấp nên nhảy ra khỏi không gian Tinh Thần. “Chủ nhân, người tấn chức từ người thường thành Võ Tu Giả thành công rồi!”

“Sai, chủ nhân nhà người là từ Dịch Năng Giả thành công biến thành Dịch Năng cộng thêm Võ Tu Siêu Cường Giả!” Liên Thanh búng trán Tiểu Thi Ước.

Không biết có phải Liên Thanh ảo giác hay không mà nàng lại cảm thấy thân hình Tiểu Thi Ước lớn hơn một chút.

Tiểu Thi Ước là Thần thú khế ước của Liên Thanh, chủ nhân suy nghĩ cái gì tất nhiên nó có thể cảm nhận được.

“Chủ nhân, sau này chỉ cần người tấn chức thì ta cũng có thể cùng thăng cấp!” Tiểu Thi Ước nhào vào lòng ngực Liên Thanh, dùng sức cọ cọ vùng đất bằng phẳng trước ngực Liên Thanh.

Liên Thanh nhắc tiểu sắc quỷ trong lòng mình lên, thần thức chuyển động liền ném nó vào trong không gian Tinh Thần.

Nếu Tiểu Thi Ước được hưởng phúc lợi vì Liên Thanh tấn chức, vậy có phải Thực Đình khế ước của nàng cũng giống vậy, có phải cũng đã biến hóa rồi không?

Liên Thanh lại chuyển động thần thức, đi vào không gian hư vô. Giọng nói của đình hồn lập tức vang lên: “Chúc mừng ngươi trở thành Võ Tu Giả!”

“Cảm ơn!” Liên Thanh nhìn quét quanh một vòng không gian hư vô rồi hỏi: “Không gian hư vô trở nên lớn hơn đúng không?”

“Tuy rằng ngươi tấn chức thành công nhưng chỉ là đột phá Võ Tu tầng thứ nhất, cho nên không gian hư vô chỉ lớn thêm nửa phần mà thôi.”

Liên Thanh sáng tỏ, nhìn khoảng trống không tới ba mươi mét vuông thì nghĩ thầm mình sẽ đi lên núi Hắc Mộc của Cổ gia một chuyến nữa!

Trở lại thế giới hiện thực, Liên Thanh bò từ trên giường xuống đất, đi xuống phòng mở cửa phòng đi ra ngoài.

Đã qua giờ cơm tối nhưng Liên Thanh đi vào phòng bếp thì lại thấy Cổ Tuyết Cẩm đang nấu đồ ăn cạnh bếp lửa.

“Thanh Nhi, nương biết con trốn ở trong phòng tu luyện nên không dám vào phòng quấy rầy con. Đây là đồ ăn đêm để dành cho con, nương đã hâm nóng cho con rồi.” Cổ Tuyết Cẩm dọn bữa tối từ trong nồi ra rồi đặt trước mặt Liên Thanh.

Liên Thanh hơi nhăn mày, thật ra nàng... Cũng không quen với việc có người thân.

Ở thế kỷ hai mươi lăm nàng chính là một cô nhi, một đứa trẻ đáng thương từ khi sinh ra ba mẹ đã không cần!

Nàng chưa bao giờ được hưởng tình thương của mẹ, chỉ nhìn thấy qua sách vở chứ đừng nói đến mấy thứ như tình thương của mẹ vĩ đại...

Hôm qua Liên Thanh còn ghét bỏ Cổ Tuyết Cẩm nhu nhược, rốt cuộc nàng chỉ là mẹ đẻ của thân thể này, thực chất Liên Thanh cũng không có tình cảm quá sâu đậm với Cổ Tuyết Cẩm.

Nguyện ý ở lại chăm sóc Cổ Tuyết Cẩm thứ nhất là vì ký ức thân thể để lại làm Liên Thanh có nhiều ràng buộc với Cổ Tuyết Cẩm và Liên Nhật Kiệt hơn thôi.

Thứ hai là bởi vì hiện tại Liên Thanh còn chưa đủ mạnh nên chỉ có thể tạm thời sống nhờ ở phế viện Cổ gia!

“Xảy ra chuyện gì sao?” Cổ Tuyết Cẩm đã dọn đồ ăn lên bàn nhưng không thấy Thanh Nhi có phản ứng thì nghi hoặc hỏi.

Liên Thanh buống lỏng chân mày, cười nhạt nói: “Mẫu thân làm đồ ăn quá thơm.”

“Nha đầu ngốc!” Cổ Tuyết Cẩm sùng nịch ‘mắng’ một tiếng.

Khi dùng bữa Cổ Tuyết Cẩm nhìn chăm chăm vào nữ nhi, nhìn đến mức Liên Thanh cảm thấy ngượng ngùng.

“Nương, Kiệt Nhi đi ngủ rồi sao?” Mỗi khi Cổ Tuyết Cẩm nhập thần nhìn Liên Thanh thì Liên Thanh đều sẽ dời lực chú ý của Cổ Tuyết Cẩm lên người Liên Nhật Kiệt.

Cổ Tuyết Cẩm nhẹ gõ đầu nàng: “Ban ngày Kiệt Nhi nào loạn muốn đi chơi với con, nương cản trở nó nên tối nay đi ngủ sớm đi.”

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lưu Manh Của Ma Đế: Tuyệt Sắc Ngự Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 17: Lần đầu luyện đan

Edit: halina

Sáng sớm ba ngày sau.

“Đột phá, rốt cuộc cũng đột phá được Cơ Trúc Kỳ tầng thứ ba!” Liên Thanh vui sướng nhảy dựng ở trên giường.

Chủ nhân tấn chức thì Tiểu Thi Ước cũng được thơm lây nên chủ động nhảy ra khỏi không gian Tinh Thần.

“Tiểu Thi Ước, ngươi trưởng thành rồi!” Liên Thanh cao hứng hơn rất nhiều, thấy Tiểu Thi Ước lớn lên hẳn thì kích động ôm chặt lấy thân thể mũm mĩm của nó.

Lần đầu gặp mặt, Tiểu Thi Ước chỉ bằng hai nắm tay của Liên Thanh. Qua ba lần Liên Thanh tấn chức thì Tiểu Thi Ước cũng lớn gấp hai!

Ban đầu chỉ là một cục thịt lông tơ tròn xoe màu trắng, bởi vì chủ nhân thăng cấp mà tứ chi và cái đuôi dần dần nảy nở. Nhưng nhìn về ngoài Liên Thanh vẫn không nhận ra Tiểu Thi Ước thuộc loại linh sủng nào.

“Tiểu Thi Ước, ngươi về không gian Tinh Thần trước đi, ta muốn vào không gian hư vô tìm Đình hồn.” Liên Thanh có thể nhanh chóng thăng cấp như vậy, ít nhiều gì cũng nhờ đan dược hỗ trợ.

Nhưng Liên Thanh đã ăn hết ba viên đan dược mua từ Đan Dược Phường ở Trúc huyện rồi. Nếu lại đến Đan Dược Phường mua đan dược nữa thì sẽ bị lộ, Liên Thanh không muốn để cho người khác chiếm tiện nghi của mình!

Hiện tại Liên Thanh đã trở thành Võ Tu Giả, hơn nữa tu vi cũng tới Cơ Trúc Kỳ tầng thứ ba rồi, nàng muốn hỏi Đình hồn xem có phải đã có thể bắt đầu luyện đan rồi không.

Tiểu Thi Ước vâng theo mệnh lệnh chủ nhân, thân hình kè lên một cái rồi nhảy vào không gian Tinh Thần.

Liên Thanh chuyển động thần thức, đi vào không gian hư vô.

“Chúc mừng ngươi, lại tấn chức!” Mỗi một lần Liên Thanh đi vào không gian hư vô thì đây đều là lời đầu tiên Đinh hồn nói.

“Đinh hồn, hiện giờ không gian hư vô được mở rộng nhiều hay ít?” Liên Thanh cũng không kiêu ngạo vì được Đinh hồn khích lệ, dieendanllequydon năng lực hiện tại của nàng còn chưa tới mức có thể lơ lửng.

“Ba phần, mấy ngày nay ngươi đã mở rộng không gian hư vô gấp ba lần!”

Liên Thanh cười cười rồi nói đến vấn đề chính: “Đinh hồn, hiện tại ta có thể luyện đan chưa?”

“Có thể, ngươi đã là Võ Tu Giả Cơ Trúc Kỳ tầng thứ ba, có thể khống chế độ lửa khi luyện đan.”

Đinh hồn khẳng định làm Liên Thanh rất vui mừng, nàng lập tức hái một ít thảo dược.

“Đinh hồn, mau biến lò luyện đan ra đây.” Đinh hồn từng nói qua Liên Thanh có thể luyện đan ở trong không gian hư vô, cũng có thể lấy Thực Đinh từ trong cơ thể ra để luyện đan ở thể giới hiện thực.

Một cái lò luyện đan màu đen cao hơn một trai trắng to khỏe cả một cái đầu xuất hiện ở trước mặt Liên Thanh, lúc này Liên Thanh còn thấy trên thân lò luyện màu đen có hoa văn cổ xưa cùng với chữ Phạn.

“Công thức Hoàng Long Đan gồm Hoàng Mộc Quả, Bách Thảo Lộ, Bích Liên Thiên, Thiên Kim Đăng, Vân Lâm Hoa.”

Đinh hồn như có thể đọc được suy nghĩ của Liên Thanh, hiện tại đan được nàng cần nhất chính là Hoàng Long Đan và Kim Tỳ Đan.

Nhưng cấp bậc của Kim Tỳ Đan cao hơn Hoàng Long Đan một bậc, trong không gian hư vô vẫn còn thiếu một gốc Bà La Từ trong số những nguyên liệu trong công thức cho nên không thể luyện được.

Công thức và lò luyện đan đều đã có, Liên Thanh ném nguyên liệu vào miệng lò luyện to lớn rồi ngay sau đó Đinh hồn giúp Liên Thanh đẩy nắp lại.

‘Vụt’, một ngọn lửa cực lớn xuất hiện ở phía dưới lò luyện.

“Ngươi dùng chân khí của Võ Tu Giả để khống chế lửa đều, bắt đầu đi.”

“Lửa đều?” Liên Thanh nhất thời không hiểu thuật ngữ chuyên nghiệp mà Đinh hồn nói.

Sau đó nàng mới phản ứng lại: “Là độ lửa sao?”

“Ừ... Ngươi chú ý màu sắc trung tâm của nó, màu xanh là độ lửa lớn nhất, thứ hai là xanh trắng, sau đó là màu vàng, vàng trắng, màu đen là độ lửa nhỏ nhất.”

Liên Thanh hiểu gật đầu rồi chuyển tâm khống chế ngọn lửa dưới lò luyện đan.

Nửa canh giờ sau, dưới sự giúp đỡ của Đinh hồn, Liên Thanh hô ngừng.

Đinh lò chuyển động, bảy viên Hoàng Long Đan thông thường bay ra.

“Đây là lần đầu tiên ngươi luyện đan mà có thể luyện thành công bảy viên Hoàng Long Đan nhất phẩm, thành tích coi như không tệ!”

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lưu Manh Của Ma Đế: Tuyệt Sắc Ngự Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Đau lòng đệ đệ

Edit: halina

Bảy viên Hoàng Long Đan nhất phẩm bay ra từ đỉnh lò đều bị Liên Thanh đuổi tay bắt trọn.

Liên Thanh lấy bình thuốc sứ màu trắng trong lòng ra, bảy viên Hoàng Long Đan trong tay đều được bỏ vào trong đó.

Liên Thanh còn chút ấn tượng về Hoàng Long Đan mua từ Đan Dược Phường, sau khi so sánh thì nàng phát hiện Hoàng Long Đan mình luyện ra cùng một cấp bậc với loại mua ở Đan Dược Phường.

Một viên Hoàng Long Đan nhất phẩm đã có thể bán được ba trăm lượng, trước mắt Liên Thanh như có rất nhiều bạc trắng bay lượn!

“Đinh hồn, ta lại luyện thêm vài lần nữa!” Bởi vì bị bạc kích thích nên Liên Thanh nhịn không được lại muốn luyện thêm mấy lượt nữa. Tính ngày mai sẽ đến Trúc huyệt một chuyến để bán Hoàng Long Đan!

Đinh hồn nghe lệnh Liên Thanh, phụ tá nàng luyện đan ở bên cạnh.

Một buổi chiều trôi qua, thần thức ở trong không gian hư vô quá lâu, trở lại thể giới hiện thực thì thân thể đã sớm đói đến mức bụng kêu rột rột.

Rời khỏi không gian hư vô, bình thuốc bằng sứ màu trắng trong ngực Liên Thanh chứa đầy Hoàng Long Đan, tổng cộng là ba mươi viên.

Liên Thanh mở cửa phòng ra, trời bên ngoài đã nhá nhem tối, mà Liên Nhật Kiệt đang ngồi trong sân nhìn xuất thần chăm chăm hoàng hôn đỏ cả một góc trời.

“Kiệt Nhi ~!” Ở chung với Liên Nhật Kiệt đã được vài ngày, Liên Thanh luôn cảm thấy mình muốn thân cận đệ đệ nhiều hơn với nương.

Liên Nhật Kiệt là một đứa bé bị tổn thương, mọi việc đều luôn lấy Liên Thanh làm chủ, mặc kệ cậu nhóc kháng kháng muốn làm cái gì, chỉ cần mang Liên Thanh ra thì sẽ không dám nào loạn nữa.

“Tỷ tỷ!” Liên Nhật Kiệt nghe thấy tiếng tỷ tỷ gọi thì vội lấy lại tinh thần, xoay người nhào vào trong lòng Liên Thanh.

Trên người Kiệt Nhi có một luồng lực hòa quyện rất mạnh làm cho Liên Thanh nhìn không được muốn thân cận. Đối với người không quen với việc có người thân như Liên Thanh thì không biết đây là chuyện tốt hay là chuyện xấu nữa.

“Kiệt Nhi, trong tay tỷ tỷ có viên kẹo đường cho đệ ăn!” Khi Liên Thanh luyện đan ở trong không gian hư vô, không chỉ luyện được Hoàng Long Đan mà còn luyện được Tuyết Cơ Đan.

Liên Nhật Kiệt có màu da ó vàng và mái tóc khô cứng làm cho Liên Thanh nhìn thấy mà đau lòng, diennndanllequydonn chỉ muốn nhanh chóng bổ sung đầy đủ dinh dưỡng mà Liên Nhật Kiệt thiếu thốn từ lúc sinh ra tới giờ.

Vừa đúng lúc trong không gian hư vô có đủ thảo dược cho Liên Thanh luyện Tuyết Cơ Đan nên nàng liền luyện đan được cho Liên Nhật Kiệt.

Liên Nhật Kiệt há mồm ăn đan dược tỷ tỷ đưa đến bên miệng mình, tuy tỷ tỷ nói đây là kẹo đường nhưng cậu nhóc lại không cảm nhận được chút vị ngọt nào.

Nhưng kẹo đường tỷ tỷ đưa rất thơm, hơn nữa vào miệng là tan thành một dòng nước trôi theo cổ họng xuống bụng.

Trong tay Liên Thanh còn có năm viên Tuyết Cơ Đan, ngoại trừ cho Liên Nhật Kiệt ăn thì Cổ Tuyết Cầm ăn vào cũng có thể dưỡng da.

Lúc này Cổ Tuyết Cầm bụng đồ ăn từ trong phòng bếp ra, thấy hai tỷ đệ đứng trong sân thì kinh ngạc nói: “Thanh Nhi, thăng cấp sao?”

“Dạ, mẫu thân, Thanh Nhi đã là Vô Tu Giả Cơ Trúc Kỳ tầng thứ ba!” Liên Thanh không tính giấu nàng thực lực của mình.

Chỉ có báo cho Cổ Tuyết Cầm biết năng lực của mình thì Cổ Tuyết Cầm mới có thể yên tâm về Liên Thanh, miễn cho suốt ngày lo lắng Liên Thanh sẽ bị người khác ức hiếp.

Liên Nhật Kiệt vừa nghe tỷ tỷ là cường giả Cơ Trúc Kỳ tầng thứ ba thì hai cánh tay nhỏ kích động ôm lấy vòng eo Liên Thanh: “Tỷ tỷ thật lợi hại!”

“Ha ha... Kiệt Nhi là đệ đệ ta, nhất định sẽ còn lợi hại hơn tỷ tỷ! Sau này đệ hãy đến phòng tỷ tỷ, tỷ tỷ cho đệ cùng tu luyện!” Liên Thanh đã sớm muốn Kiệt Nhi cùng tu luyện với mình, chỉ là mới đầu đan dược không đủ, Liên Thanh không thể nào giúp Liên Nhật Kiệt tu luyện được.

Nhưng hiện tại Hoàng Long Đan đã đủ cho hai người dùng, đương nhiên Liên Thanh muốn đệ đệ cùng tu luyện. Mặc kệ có phải là muốn tháo bỏ gánh nặng vô dụng hay không thì nàng vẫn thật lòng đối xử tốt với Liên Nhật Kiệt, Liên Nhật Kiệt có thể đi theo Liên Thanh cùng tu luyện là chuyện tốt.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lưu Manh Của Ma Đế: Tuyệt Sắc Ngự Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Con vợ cả của Tông Hầu Phủ

Edit: halina

Sau khi dùng cơm tối xong, Liên Thanh về phòng trước nửa canh giờ, Cổ Tuyết Cầm và Liên Nhật Kiệt cũng không biết nàng làm cái gì trong phòng.

Giờ Tuất, Liên Thanh đi ra khỏi phòng, trong viện đã không còn bóng dáng mẫu thân và đệ đệ.

‘Cốc cốc cốc ~’ Liên Thanh gõ cửa phòng mẫu thân, cửa phòng lập tức được đẩy ra.

“Tỷ tỷ, Kiệt Nhi sẽ cùng đi tu luyện với tỷ sao?” Liên Nhật Kiệt gấp không chờ nổi nữa, muốn trở nên mạnh mẽ cùng với tỷ tỷ, như vậy nhóc có thể làm nam tử hán, không bao giờ bị nói là chờ nữ nhân bảo hộ.

Liên Thanh sờ sờ đầu nhỏ của Liên Nhật Kiệt, cười nói: “Không nhanh như vậy đâu, Kiệt Nhi ăn hết mấy viên kẹo đường trước đã.”

Sau khi Liên Nhật Kiệt nhận lấy thì trực tiếp nhét vào trong miệng. Lúc này kẹo đường vẫn có hương vị chất.

“Ngủ một giấc thật ngon đi.” Liên Thanh nhìn Liên Nhật Kiệt ăn xong Tây Tựu Đan thì làm bộ chuẩn bị rời đi.

“Thanh Nhi ~” Cổ Tuyết Cầm ở trong phòng gọi Liên Thanh lại.

Liên Thanh khựng lại, xoay người hỏi Cổ Tuyết Cầm: “Nương, có chuyện gì sao?”

“Kiệt Nhi, con lên giường ngủ trước đi, nương có việc muốn nói với tỷ tỷ.” Cổ Tuyết Cầm liếc Liên Nhật Kiệt một cái, có ý đuổi nhóc đi.

Kiệt Nhi là một đứa bé ngoan ngoãn nên không nói hai lời liền bò lên giường.

“Thanh Nhi, nương đến phòng con.” Sau khi Cổ Tuyết Cầm ra khỏi phòng mình thì liền kéo tay Liên Thanh bước vào phòng của nàng.

Sau khi vào phòng Liên Thanh thì Cổ Tuyết Cầm nhìn nữ nhi đã thay đổi nhiều ngày qua: “Thanh Nhi, có phải con có chuyện gặt mẫu thân hay không?”

“Thanh Nhi có thể gặt mẫu thân chuyện gì chứ?” Đáy mắt đen nhánh của Liên Thanh lóe sáng.

“Thanh Nhi, tuy rằng nương là thứ nữ Cổ gia, nhưng tốt xấu gì Cổ gia cũng là gia tộc được hương lâu đời, nương cũng hiểu được một chút đạo lý.”

Cổ Tuyết Cầm nói vậy thì Liên Thanh cũng hiểu nàng đã phát hiện ra Tuyết Cơ Đan mà Liên Nhật Kiệt uống.

Có lẽ vừa rồi dứt cho Liên Nhật Kiệt uống Tẩy Tủy Đan, Cổ Tuyết Cầm cũng lưu ý tỷ đệ bọn họ đang làm gì cho nên mới biết Liên Thanh không cho Liên Nhật Kiệt ăn kẹo đường mà là Tẩy Tủy Đan.

Liên Thanh vốn cũng không tính giấu diếm, diennanleequydoon sáng sớm ngày mai khi được hiệu của Tẩy Tủy Đan giúp Liên Nhật Kiệt loại bỏ chất bẩn trong cơ thể ra bên ngoài thì Cổ Tuyết Cầm nhất định sẽ biết Liên Nhật Kiệt ăn cái gì.

“Thanh Nhi cũng muốn giấu diếm cả nương sao?” Cổ Tuyết Cầm càng cảm thấy hiện tại mình không nhìn thấu được nữ nhi nữa.

Trước kia chuyện gì Thanh Nhi cũng đều không giấu diếm được, hi vọng ái ố của nàng đều thể hiện hết trên mặt.

Tuy rằng hiện tại Thanh Nhi vẫn ngoan ngoãn hiểu chuyện như trước, nhưng nàng lại biết cách đè nén cảm xúc.

“Có phải người Cô gia lại đến ức hiếp con không?” Đối với việc nữ nhi đột nhiên thay đổi, Cổ Tuyết Cầm chỉ nghĩ là người Cô gia kích thích Thanh Nhi, khiến cho cả người nàng trở nên sắc bén hẳn lên.

Liên Thanh gật đầu, “Vào một đêm trước đây, Cổ Lý Ly tìm hai người đến trối Thanh Nhi lại rồi ném xuống dòng sông đen.”

“Cái gì?” Cổ Tuyết Cầm giật mình nhìn chằm chằm Liên Thanh, bất an ôm lấy nàng: “Thanh Nhi, vì sao con không sớm nói cho nương biết?”

“Nương, Thanh Nhi nói cho người chỉ khiến người thêm bi thương.” Cổ Tuyết Cầm không làm được gì, Liên Thanh nói ra thì nàng cũng không thể cầm dao vọt vào sân nhà Cổ gia để chém người.

Cổ Tuyết Cầm ôm Liên Thanh khề thờ dài một tiếng: “Thanh Nhi, thật ra nương cũng không mềm yếu như con tưởng. Nếu nương thật sự không có gì cả thì lúc trước trưởng tử của Tông Hầu Phủ sao có thể cưới mẫu thân làm chính thất?”

Liên Thanh nhăn mày, Cổ Tuyết Cầm nói không sai. Cha ruột Liên Thanh là con vợ cả của Liên Quốc Tông Hầu Phủ, lúc trước không thể chỉ coi trọng đáng về của mẫu thân mà liền cưới mẫu thân vào Tông Hầu Phủ làm chính thất!

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lưu Manh Của Ma Đế: Tuyệt Sắc Ngự Thủ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Đệ nhất Thính Phong trấn

Edit: halina

“Lúc nương mười lăm tuổi đã là một Võ Tu Già Cơ Trúc Kỳ tầng thứ tám” Cổ Tuyết Cầm nhớ lại quá khứ, trong lòng đau đớn như bị đao cắt vậy.

Liên Thanh kinh ngạc hỏi: “Nương đã từng là Võ Tu Già?”

“Đều là mây khói thoáng qua rồi. Nương từng được Thánh Môn đến tìm, vốn nên là đệ tử của Thánh Môn.”

Cổ Tuyết Cầm không lập tức nói hết ra, nhưng Liên Thanh có thể đoán được sơ dĩ nương không trở thành đệ tử Thánh Môn tuyệt đối có liên qua đến tên nam nhân đáng chém ngàn đao kia!

“Năm mười lăm tuổi nương gả cho cha con, từ đó bước vào cửa quý của Liên Quốc Tông Hầu Phủ!” Trong lời nói của Cổ Tuyết Cầm tràn đầy hận ý, là hận Tông Hầu Phủ, cũng chán ghét tên nam nhân phụ lòng vứt bỏ thể tử.

“Sau khi tới Tông Hầu Phủ thì Thánh Môn kia thế nào?” Tuy Liên Thanh không biết Thánh môn là tổ chức gì nhưng có thể trưởng tử của Tông Hầu Phủ vì Thánh Môn nên mới cưới một nữ nhân ở cái thị trấn nhỏ như Thính Phong trấn này như vậy bối cảnh nhất định không nhỏ!

Cổ Tuyết Cầm gật đầu, thờ dài nói: “Là mẫu thân gặp người không tốt, gả cho tên phụ lòng, còn tưởng rằng đó là tình yêu thật sự.”

“Nương, người yên tâm, Thanh Nhi nhất định sẽ đòi lại hết mọi nợ nần!” Nếu phân trách nhiệm này đã đặt ở trên người Liên Thanh thì Liên Thanh chắc chắn sẽ giúp thân thể này đoạt lại mọi thứ vốn thuộc về nàng.

Theo ký ức của Liên Thanh, lúc ấy trưởng tử của Tông Hầu Phủ có một thiếp thất cực kỳ sủng ái, hơn nữa nữ nhân khốn kiếp đó còn hạ trưởng tử trước, càng làm cho nàng ta huênh hoang lên mặt.

“Thanh Nhi, vốn dĩ nương muốn nén giận dẫn theo con và Kiệt Nhi bình an sống hết đời này, nhưng trong lòng mẫu thân cũng không cam lòng, nhưng mẫu thân không muốn con mạo hiểm, đồng ý với nương dừng đến thủ đô của Liên Quốc!” Cổ Tuyết Cầm vì muốn tốt cho Liên Thanh, diennanleequydon một khi đến thủ đô thì nhất định sẽ chạm mặt người của Tông Hầu Phủ.

Không được, tuyệt đối không được!

Liên Thanh đỡ tay Cổ Tuyết Cầm rồi trấn an: “Nương, người yên tâm, dù sau này Thanh Nhi đi nơi nào đều sẽ dẫn theo người và đệ đệ. Ngay cả thủ đô, trước khi thực lực Thanh Nhi không đủ thì sẽ không xông vào.”

“Ngaoan, nữ nhi ngaoan của mẫu thân!” Cổ Tuyết Cầm bi thương rơi một giọt nước mắt, nỗi bi ai trong lòng nàng Thanh Nhi không thể hiểu.

Cổ Tuyết Cầm đã từng là một cường giả, ở Thính Phong trấn này Cơ Trúc Kỳ tầng thứ tám đã là đệ nhất rồi.

Nhưng mà tất cả đều bị huỷ hoại, nếu trong lòng Cổ Tuyết Cầm không hận là già. Nhưng hiện giờ thân thể nàng bị tàn phá như vậy làm sao dám về thủ đô sinh sự?

Không phải Cổ Tuyết Cầm sợ chết, thật sự bởi vì Thanh Nhi và Kiệt Nhi còn cần nàng chăm sóc, nếu nàng đi rồi thì Thanh Nhi và Kiệt Nhi sẽ trở thành cô nhi không cha không mẹ, sao Cổ Tuyết Cầm có thể nhẫn tâm?

“Nurong, ta không hiểu y thuật, nhưng ta sẽ nghĩ mọi cách để khôi phục thân thể của người.” Kiếp trước Liên Thanh cũng không hiểu biết về dược lý, nhưng kiếp này có Đinh hồn tương trợ, Liên Thanh tin tưởng mình nhất định có thể chữa khôi thân thể cho mẫu thân.

Cố Tuyết Cầm lắc đầu, sau đó hỏi: “Thanh Nhi, con học được cách luyện đan rồi sao?..”

“Đúng vậy, Thanh Nhi biết luyện đan, nhưng mẫu thân, có vài chuyện tạm thời Thanh Nhi không thể nói ra được.” Liên Thanh không muốn giải thích chuyện về lò luyện đan đen, nàng có được nó cũng chỉ ngoài ý muốn, chuyện này nàng biết, Tiểu Thử Ước biết, Đinh hồn biết, như vậy là đủ rồi!

“Được, nữ nhi ngoan của mẫu thân, trời cũng muộn rồi, nghỉ ngơi sớm một chút đi.” Cố Tuyết Cầm không miễn cưỡng Liên Thanh, học được luyện đan thuật cũng là chuyện tốt cho Thanh Nhi.

Liên Thanh tiễn Cố Tuyết Cầm ra khỏi phòng, “Nurong cũng nghỉ sớm chút đi, ngày mai Kiệt Nhi rời giường làm phiền nurong tắm rửa sạch sẽ cho nó.”

“Đưa nhỏ ngọc, cả hai đều là hài tử của nurong, sao lại thành phiền phức rồi? Về phòng ngủ đi.”

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lưu Manh Của Ma Đế: Tuyệt Sắc Ngự Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Lần này là bán đan dược

Edit: halina

Sáng sớm hôm sau, trời chưa sáng Liên Thanh đã ra khỏi cửa.

Hôm nay phải đến Trúc huyện bán đan dược nên đêm qua Liên Thanh đã luyện không ít Hoàng Long Đan.

Bởi vì là thần thức ở không gian hư vô luyện đan, còn thân thể lại tiến vào trạng thái ngủ cho nên Liên Thanh không hề cảm thấy mệt mỏi.

Vì đi bộ nên vẫn tốn hai canh giờ mới đến được Trúc huyện, vừa lúc là giờ cơm trưa nên Liên Thanh dừng lại tiệm cơm mua hai cái bánh bao thịt ăn.

Do lần trước bị tên tăng hình đánh cắp túi tiền nên Liên Thanh không còn một xu dính túi! Lúc trước có cầm của Cố Tuyết Cầm mười văn tiền nên nàng mới có tiền mua bánh bao ăn!

Ăn xong hai cái bánh bao thịt khô khốc, Liên Thanh còn đến quán trà uống hai ly trà xanh, lúc này đã tiêu hết năm văn tiền.

Xài tiền ở Trúc huyện và Thính Phong trấn rõ ràng rất đối lập. Một ly trà ngon ở khách điểm Thính Phong trấn chỉ tốn một văn tiền, mà một ly trà xanh bình thường trong quán trà ở Trúc huyện cũng tốn hai ba văn tiền.

Ăn uống no say xong Liên Thanh liền đi đến Đan Dược Phường ‘ Thiên Cơ Môn ’.

Tiểu nhị đón khách ở Đan Dược Phường vẫn là tên lần trước, hẳn có ấn tượng về Liên Thanh rất sâu, Liên Thanh thuộc về loại người thường dân không có tiền mà tỏ vẻ giàu có nên dễ khiến người ta nhớ kỹ.

“Sao lại là ngươi? Hôm nay tới nơi này mua đan dược gì? Không có tiền thì đi ra ngoài!” Tiểu nhị chú ý tới bên hông Liên Thanh không hề có túi đựng tiền.

Ngay cả túi tiền cũng không có thì sao có thể mua nổi đan dược ở ‘ Thiên Cơ Môn ’?

“Hôm nay ta không tới mua đan dược, mà là tới để bán đan dược!” Liên Thanh lạnh lùng liếc nhìn tiểu nhị một cái.

Tiểu nhị như nghe được một chuyện cực kỳ buồn cười nên châm chọc cười to thành tiếng “Thiếu đi một chữ nhưng ý nghĩa lại khác nhau rất lớn! Lần trước ngươi tới mua đan dược, bây giờ lại tới bán đan dược, ngươi cho rằng Đan Dược Phường chúng ta là nơi thu mua phế phẩm sao?” Tiểu nhị cho rằng Liên Thanh muốn đầu cơ trục lợi, diexdanllequydoon bán lại Hoàng Long Đan và Kim Tùy Đan lần trước đã mua ở Đan Dược Phường.

Liên Thanh chỉ cười lạnh một tiếng, móc một bình thuốc sứ trong ngực ra, “Bên trong có ba mươi viên Hoàng Long Đan nhất phẩm, tự ngươi đếm đi.”

Tiểu nhị không tin, sau khi mở bình sứ Liên Thanh cảm ra, thấy trong bình đầy tràn Hoàng Long Đan thì giật mình nhìn Liên Thanh một lát.

“Đây là sự phụ của ta kêu ta bán cho các ngươi, phẩm chất rất tốt, các ngươi mua hay không mua?” Liên Thanh sẽ không để lộ những đan dược đó là do mình luyện nên tìm có để che giấu.

Rõ ràng tiểu nhị tin lời Liên Thanh nói, bởi vì người bình thường tìm không ra ba mươi viên Hoàng Long Đan như vậy, ít nhất ở trong Trúc huyện là như thế. Mà Liên Thanh đứng trước mặt hẳn tuyệt đối không có khả năng là luyện đan sư.

Hắn nhìn một hồi Liên Thanh vẫn là ‘phế vật’ không có chút võ công, nhưng mà khi tiểu nhị dò xét lại thân thể thì lại kinh ngạc nói: “Mới mấy ngày mà ngươi đã tu luyện tới Cơ Trúc Kỳ tầng thứ ba?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn dưới lớp áo choàng cũng không biết thì ra tu vi của mình lại bị người khác tra ra được!

“Có mua đan dược không?” Liên Thanh trừng mắt nhìn tiểu nhị, nghĩ thầm sau này nàng phải cải trang kiểu khác rồi.

Tiểu nhị vội vàng gạt đầu, mắt nhìn đan dược của hắn rất chuẩn, nếu không sao có thể làm được tiểu nhị ở Đan Dược Phường ‘ Thiên Cơ Môn ’?

Liên Thanh lấy Hoàng Long Đan nhất phẩm ra, tuy cấp bậc chỉ dừng lại ở nhất phẩm nhưng rất ít Hoàng Long Đan không tỏa ra mùi thuốc, luyện đan sư luyện chế được Hoàng Long Đan như vậy nhất định không phải đại sư nhất phẩm!

Liên Thanh thu hoạch tổng cộng chín lượng vàng từ ba mươi viên Hoàng Long Đan, một viên bán cho Đan Dược Phường với giá ba trăm lượng bạc.

Chương 22: Tìm được người tàng hình

Edit: halina

Sau khi Liên Thanh đi ra từ Đan Dược Phòng, bởi vì thời gian còn sớm cho nên cũng không vội vã về Thánh Phong trấn.

Nàng kéo mũ áo choàng trên đầu xuống, ở Trúc huyện này không có ai quen biết Liên Thanh, nếu cứ che kín mít đi khắp phố lớn ngõ nhỏ ở Trúc huyện thì thật sự quái dị.

Đi vào giữa chợ, bởi vì dòng người quá đông, phía trước cũng không biết đã xảy ra chuyện gì mà toàn bộ con đường đều bị chặn lại.

Liên Thanh không phải một người thích xem náo nhiệt, sau khi nhìn khắp bốn phía, phát hiện không có con hẻm nhỏ nào để đi qua, muốn đi chỉ có thể quay về phía sau.

Roi vào đường cùng, Liên Thanh đành phải đi về phía trước, chen vào một đám đông đang chen lấn nhau.

“Đưa con hoang nhà ngươi, vào trong tiệm của ta làm việc, phá hỏng bao nhiêu chén đĩa của ta rồi hả? Dù có bán ngươi đi cũng không đủ tiền bồi thường cho ta!” Trong đám người, Liên Thanh nghe được một câu nói cực kỳ kiêu ngạo.

Lại có người lấy tánh mạng con người ra so sánh với chén đĩa? Loại người miệt thị mạng người như thế mà cũng xứng sống trên đời này sao?

Hai mắt nàng liếc về phía giữa đám đông, chen qua đám người, không mất bao lâu Liên Thanh đã đứng ở hàng đầu của đám đông.

“Ngươi nhìn ta như thế hả, cẩn thận ta đào hai tròng mắt của ngươi ra!” Lại là giọng nói càn rỡ này.

Ánh mắt rét lạnh của Liên Thanh bắn thẳng vào sau lưng người này, bởi vì hấn quay lưng về phía Liên Thanh.

Nếu đã đứng ở đây, Liên Thanh không khỏi nhìn qua chỗ khác. Tầm mắt nhìn vào túi tiền bên hông nữ hài tử đang ngã dưới đất.

Túi tiền đó là cái mà Liên Thanh bị người tàng hình đánh cắp!

Liên Thanh lăm lơ mọi ánh mắt nghi hoặc, nàng đi ra từ trong đám đông, nhìn nữ hài tử đang chặt vật nằm trên mặt đất: “Túi tiền trên người của ngươi từ đâu mà ra?”

Trên mặt nữ hài tử quỳ rạp trên mặt đất có vết thương nhưng lại không khó nhận ra bộ dáng thanh lệ đáng yêu của nàng ta.

“Xem ngươi lời thôi lách thép, không phải là quen biết đứa con hoang này chứ?” Nam nhân đánh chửi nữ hài tử dòi mục tiêu qua Liên Thanh, cánh tay thô ráp muốn đánh về phía Liên Thanh.

Liên Thanh nhanh nhẹn né qua một bên: “Ngươi đừng quấy rầy ta hỏi người!”

“Thái độ của ngươi rõ ràng muốn ăn đòn!” Nơi này nhiều người vây quanh như vậy mà Liên Thanh dám không cho hấn mặt mũi, điều này làm hấn tức điên lên.

Mắt thấy tay nam nhân sắp đánh trúng mặt Liên Thanh thì tình thế lại xoay chuyển, nam nhân bị một cú đá nhìn như nhẹ nhàng mà lại mạnh gấp mười lần đá bay ra ngoài.

Võ Tu Giả Cơ Trúc Kỳ tàng thứ ba ở Trúc huyện này cũng đủ để hộ thân, Liên Thanh không sợ trêu chọc cái tên ngang ngược này.

“Ta hỏi ngươi, túi tiền trên người ngươi ở đâu ra?” Nếu Liên Thanh không đoán sai thì người tàng hình kia là một nữ tử.

Cánh tay mảnh khảnh nhỏ như vậy không thể là một nam nhân được! Nhưng nếu một nam hài chưa tới tám tuổi thì cũng có khả năng sở hữu cánh tay như vậy.

Nữ hài tử quỳ rạp trên mặt đất cầu xin, rất sợ Liên Thanh sẽ vì nàng mà chọc phải phiền phức: “Ngươi đi mau, hấn mà bỏ dấy thì sẽ đánh ngươi! Sẽ đánh ngươi chết!”

“Trả lời ta, túi tiền trên người ngươi ở đâu ra?” Nếu nữ hài tử không chủ động nói ra thì Liên Thanh sẽ ra tay!

Nữ hài mím môi: “Túi tiền này là ta nhặt được!”

“Vậy thì thật trùng hợp!” Liên Thanh không tin lời nói của nàng ta nên lập tức ra tay nắm lấy cổ tay nữ hài tử.

Hành động của Liên Thanh tàn nhẫn khiến đám bá tánh đang xem kịch ngây người, nghĩ thầm Liên Thanh không phải là đồng bọn của đứa con hoang này sao? Sao bây giờ lại đấu tranh nội bộ?

“Ngươi làm gì? Buông ta ra!” Nữ hài tử quỳ rạp trên mặt đất gồng sức giãy giụa.

Bởi vì nàng giãy giụa nên Liên Thanh cũng kết luận người tàng hình ngay lúc đó chính là nàng!

Liên Thanh dùng lực, cả người nàng ta đều bị xách lên.

“Buông nàng ta ra, nàng ta là người của ta, ngươi...” Nam nhân bị Liên Thanh đập một cái ở ngực nằm thật lâu mới có sức bò dậy. Thấy Liên Thanh muốn mang nàng ta đi thì đương nhiên không đồng ý!

Chương 23: Không chế sinh trưởng

Edit: halina

“Nàng ta là người của ai không liên quan đến ta!” Liên Thanh bắt lấy nữ hài tử rồi đi xuyên qua đám đông ồn ào, rồi đi.

Liên Thanh bước rất nhanh, nữ hài tử ở sau lưng phải chạy chậm mới có thể đuổi kịp nàng.

“Người mau thả ta ra, hần ta đã mượn một nam nhân Cơ Trúc Kỳ tầng thứ tư làm tiểu nhị, chờ tiểu nhị đó về tới tiệm thì nhất định sẽ bị hần phải đi tìm người!” Nữ hài tử bị Liên Thanh dùng sức nắm lấy tay dùng sức trốn thoát.

Liên Thanh dẫn nàng ta đi vào một lầu không nhỏ, thái độ tiểu nhị trong tiệm tạm được, hần lập tức đón tiếp: “Hai vị muốn dùng bữa ở nhả gian hay là ở đại sảnh?”

“Cho ta một gian phòng nhỏ.” Liên Thanh móc ra một lượng vàng trong lòng ngực: “Bụng đồ ăn và rượu ngon trong tiệm các người lên đây!”

Ở Trúc huyện không nhiều người có thể đưa ra vàng, huống chi lại là hai tiểu nha đầu?

Tiểu nhị lập tức cười tiếp đón, dẫn Liên Thanh và nữ hài tử lên nhả gian lầu hai.

“Vì sao người trộm túi tiền của ta?” Liên Thanh buông nàng ta ra rồi đuổi tay đoạt lại túi tiền của mình.

“Đó là ta nhặt được, người như người sao lại bá đạo như vậy?” Nữ hài có chút ngang ngược, Liên Thanh lấy túi tiền của nàng ta nên tất nhiên nàng ta muốn cướp lại.

Liên Thanh vươn một đầu ngón tay ra chọc giữa hàng mày của nữ hài tử, ngăn cản nàng ta đến gần: “Ta mang người đi là có việc muốn hỏi người, người trả lời xong ta sẽ thả người.”

“Vậy người cũng phải trả túi tiền lại cho ta!” Nữ hài tử không thuận theo, đôi tay vươn lên không trung, muốn cướp lại túi tiền từ trong tay Liên Thanh.

Tính nhẫn nại của Liên Thanh có hạn, thoáng nhìn nhả gian có một chậu cây leo, nàng tập trung Linh Hồn Lực lại, dây leo cao nhòng lập tức có sự sống lao ra, xuyên qua không khí cuốn lấy hai bàn tay nữ hài tử và hông của nàng ta.

“Người cũng có dị năng?” Bị dây leo cuốn lấy thân thể, nữ hài tử không ngừng vặn vẹo đôi tay, nhưng mà dây leo lại quấn chặt lấy nàng, vốn không thể tránh thoát được.

Cũng sau khi tiến vào Cơ Trúc Kỳ tầng thứ hai sau Liên Thanh mới có thể không chế thực vật hoạt động theo suy nghĩ của mình. Bởi vậy Liên Thanh đoán rằng Linh Hồn Lực có thể được nâng cao nhờ vào việc tấn chức.

“Ngoại trừ tấn chức Vô Tu, còn có phương pháp nào để nâng cao Linh Hồn Lực nữa?” Liên Thanh bóp lấy hàm dưới của nữ hài tử, đầu ngón tay hơi dùng sức, bóp cho da thịt trắng nõn của nàng ta đỏ ửng.

Nữ hài tử bị đau nên tròn trũng mắt nhìn Liên Thanh: “Người hỏi ta phương pháp nâng cao Linh Hồn Lực làm gì?”

“Bởi vì người cũng có dị năng. Nhanh trả lời ta!” Khí thế của Liên Thanh không phải thứ một tiểu nha đầu có thể so sánh, một khi hung dữ thì sẽ dọa sợ nàng ta.

“Người giết người, giết Linh thú, chỉ cần là sinh linh có Vũ lực và Linh Hồn Lực thì khi giết chết bọn họ là có thể được lấy được sức mạnh trên người bọn họ.” Nữ hài tử không chịu nổi việc bị Liên Thanh ép hỏi, huống chi những gì Liên Thanh hỏi cũng không phải không thể nói.

Nghe được câu trả lời của nàng ta, Liên Thanh nhăn đôi mày đẹp lại.

“Còn có cách khác không?” Liên Thanh hỏi lại.

Nữ hài tử bất đắc dĩ tròn trắng mắt, trả lời: “Chắc không phải cách cơ bản như dùng đan dược để nâng cao tu vi người cũng không biết đó chứ?”

“Cái này đương nhiên ta biết!” Nếu tu luyện có thể dùng đan dược để phụ trợ thì tất nhiên cũng có thể dùng để nâng cao Linh Hồn Lực cho dị năng!

“Hai vị khách quan, có thể vào không?” Tiểu nhị bụng đồ ăn đến đứng ở cửa dò hỏi.

Liên Thanh lập tức thu Linh Hồn Lực trên dây leo lại, dây leo cuốn lấy nữ hài tử cũng lập tức rút về.

“Vào đi.” Liên Thanh liếc nữ hài tử một cái, nàng ta đang xoa cánh tay bị dây leo siết đau.

Cửa nhả gian bị tiểu nhị mở ra, mùi thơm của đồ ăn lập tức bay vào.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lưu Manh Của Ma Đế: Tuyệt Sắc Ngự Thủ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Keo kiệt bủn xỉn

Edit: halina

Sau khi tiểu nhị đặt đồ ăn xuống thì liền lui ra ngoài.

Liên Thanh ngồi ở trước bàn cơm, nhẹ liếc mắt nhìn nữ hài tử đang đứng ở gần nàng, hai mắt nàng ta nhìn chăm chăm đồ ăn trên bàn, thèm nhỏ dãi chảy nước miếng.

“Ngươi chưa từng được ăn đồ ăn ngon sao?” Liên Thanh nghi hoặc, dựa vào dị năng tàng hình của nàng ta, muốn ăn trộm khắp nơi hẳn là không khó.

Nữ hài tử gạt đầu, biết Liên Thanh khinh thường mình, dù sao nàng cũng từng trộm túi tiền của Liên Thanh.

Liên Thanh động đũa gấp một miếng xương sườn bỏ vào trong miệng, nhai thành tiếng ‘ rộp rộp rộp ’.

“Ta có thể ngồi xuống ăn không? Ngươi xem đồ ăn trên bàn này ít nhất đủ cho bốn người ăn, một mình ngươi cũng ăn không hết đúng không?” Nữ hài tử lại nuốt hai ngụm nước miếng, trong lòng thầm than Liên Thanh đang phí phạm của trời!

Liên Thanh lại liếc nhìn nữ hài tử một cái rồi không nói chuyện.

Nữ hài tử thấy thế thì cọt nhả ngồi xuống đối diện Liên Thanh, cầm lấy chiếc đũa gấp một miếng bò kho bỏ vào trong miệng.

“Ta tên Mạch Á Nam, ngươi có thể gọi ta là tiểu Nam, bọn nhỏ đều gọi ta như thế!”

Liên Thanh hơi chau mày, nàng cũng không tính kết bạn với nữ hài tử trước mắt.

“Lần trước trộm túi tiền của ngươi là ta không đúng. Ta theo dõi ngươi thật lâu, thấy ngươi vào Thiên Cơ Môn mua ba viên đan dược thì ta liền biết ngươi là người có tiền cho nên mới trộm của ngươi hơn một trăm lượng bạc, chắc đối với ngươi cũng không phải là gì to tát?” Mạch Á Nam vừa ăn vừa nói, miệng bắt cần phun ra một hạt cơm.

Liên Thanh ghét bỏ môi môi: “Ta mua nổi đan dược cũng không có nghĩa nhà ta giàu có.” Ngược lại, nhà Liên Thanh rách nát đến không chịu nổi.

Rõ ràng Mạch Á Nam không tin lời Liên Thanh nói, vừa rồi vào tủ lâu Liên Thanh trực tiếp quăng cho tiểu nhị một lượng vàng, nghĩ Mạch Á Nam mắt mù không phát hiện ra à?

Chính bởi vì Liên Thanh là người có tiền nên Mạch Á Nam mới có thể tùy ý để Liên Thanh ‘ trộm ’! Nhưng rõ ràng Liên Thanh không biết Mạch Á Nam cố ý tiếp cận nàng.

“Ngươi không phải người Trúc huyện, ngươi từ đâu tới đây?” Khi ăn cơm, Mạch Á Nam nói cực kỳ nhiều.

Vừa rồi khi Liên Thanh hỏi nàng lại không thấy nàng ồn ào như thế. Bây giờ Liên Thanh muốn an tĩnh dùng một bữa ngon thì Mạch Á Nam lại nói không ngừng, nữ hài tử này thật là kỳ quái!

“Có thể cầm miệng được chưa?” Liên Thanh còn chưa ăn no, lạnh lùng trừng mắt nhìn Mạch Á Nam.

Mạch Á Nam nhướn mày nhún vai, làm một động tác ngậm miệng, không mở miệng nữa.

Chờ đến khi Liên Thanh ăn no xong thì lại mở miệng nói: “Theo ta ước lượng trọng lượng túi tiền thì rõ ràng bên trong chỉ có mấy lượng bạc, ngươi hãy trả lại đủ số bạc cho ta. Bữa cơm này coi như ta mời.”

“Sao ngươi lại keo kiệt như thế? Túi tiền ta đã trả lại cho ngươi, ngươi còn muốn tiền của ta?” Mạch Á Nam trừng lớn hai mắt, không thể tin nhìn Liên Thanh.

Liên Thanh cười lạnh, “Vốn dĩ chính là đồ của ta, chẳng lẽ ngươi không nên trả lại cho ta sao?”

“Chút tiền ấy đối với ngươi mà nói không tính là gì cả?”

“Số tiền đó đối với ta mà nói đã là một khoản lớn!”

“Ngươi thật bần xỉn!”

Liên Thanh đột nhiên nảy sinh ác ý, khí thế cả người trở nên mạnh mẽ, giống như có một dây thép vô hình trấn áp Mạch Á Nam.

“Ta... Số tiền đó, ta sẽ nghĩ cách trả lại cho ngươi!” Mạch Á Nam nghĩ thầm cùng lắm thì đi trộm thêm lần nữa, cũng tự trách mình lần đầu tiên trộm tiền đã chọc phải một cái phiền toái lớn.

“Lại muốn đi trộm tiền người khác?” Liên Thanh nhìn chằm chằm đôi mắt toan tính của Mạch Á Nam, đoán được nữ hài tử này lại có tính xấu không đổi.

Mạch Á Nam tức giận há miệng nói: “Ta thề, khi ta trộm túi tiền của ngươi là lần đầu tiên ta lấy đồ của người khác!”

“A, có liên quan tới ta sao?” Liên Thanh nhếch khóe miệng lên cười một tiếng.

“Lúc ấy ta cần tiền gấp, nếu không ta nhất định sẽ không ăn trộm!” Mạch Á Nam tỏ rõ lập trường, có lẽ là không muốn để cho người khác đánh giá thấp mình.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lưu Manh Của Ma Đế: Tuyệt Sắc Ngự Thủ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Một đám hài tử

Edit: halina

Mạch Á Nam dùng vải trắng sạch sẽ gói đóng đồ ăn trên bàn lại rồi đứng lên. Đi đến trước mặt Liên Thanh, ý muốn cầm lấy tay Liên Thanh.

Liên Thanh lại nhích người né tránh Mạch Á Nam, lạnh giọng quát lớn: “Đừng chạm vào ta.”

“.....” Mạch Á Nam nghẹn lời, vừa rồi Liên Thanh có thể túm lấy nàng, bây giờ lại không cho nàng chạm vào người? Nữ tử này thật kỳ quái!

“Ta tàng hình có thể trực tiếp rời khỏi nơi này.” Mạch Á Nam muốn dẫn Liên Thanh đến một chỗ, nhưng không tiện ra mặt đi đến đó.

Liên Thanh nhăn mày hỏi: “Người tàng hình còn có thể mang theo người khác?”

“Ừ, ta chỉ cần truyền dị năng đến trên người người, đụng vào người là có thể cùng tàng hình với ta!” Mạch Á Nam cũng không sợ bị Liên Thanh phát hiện nét đặc thù trong dị năng của mình, dù sao Liên Thanh đã biết năng có dị năng rồi.

“Dị năng của người đứng là sử dụng rất tiện.” Liên Thanh nhủ mày, hai tròng mắt híp lại.

“.....” Mạch Á Nam lại mở miệng nói: “Có cho ta cầm tay người hay không?”

Liên Thanh chưa trải nghiệm qua cảm giác tàng hình nên cũng thấy hứng thú sau, hào phóng vươn tay ra.

Cánh tay mảnh khảnh bị Mạch Á Nam nắm lấy, Mạch Á Nam túm Liên Thanh rời khỏi nhà gian.

Từ tầng hai của lầu đi xuống tầng một, tiểu nhị bụng đồ ăn đi suột qua hai người Liên Thanh, nếu không phải Mạch Á Nam né nhanh thì hai bên đã đụng phải nhau.

Liên Thanh hồ nghi nhìn chằm chằm vào chỗ hai tay chạm vào nhau, chẳng lẽ hai người bọn họ đã tàng hình rồi sao?

Hai người hoành hành trên đường cái, chủ động né người đi đường. Bởi vì người đi đường vốn không nhìn thấy bọn họ nên sẽ không tránh né nhường đường.

Vòng đi vòng lại, cuối cùng đi tới một con hẻm nhỏ.

“Lát nữa người đừng hung dữ như vậy, sẽ dọa đến bọn họ!” Mạch Á Nam ngừng ở cửa hẻm, lên tiếng dặn Liên Thanh một câu.

Mạch Á Nam cố tình đè thấp giọng nói, Liên Thanh suy đoán là vì lúc tàng hình không thể che giấu được giọng nói.

Thấy Liên Thanh không phản ứng lại lời của mình, Mạch Á Nam cũng không tỏ vẻ không vui. Nàng bước đi dẫn Liên Thanh đi vào trong con hẻm.

Tới trước mặt một gian phòng nhỏ rách nát, Liên Thanh cười khê một tiếng, nơi này không khác gì cái sân tàn tạ của Cổ gia.

Mạch Á Nam nghe thấy Liên Thanh cười thì không vui buông lỏng tay Liên Thanh ra. Nàng cho rằng Liên Thanh dùng ánh mắt cao ngạo mà khinh thường nơi rách nát này.

“Người đừng hiểu lầm, nhà ta cũng không khác nơi này là bao.” Liên Thanh không bao giờ giải thích cho hành động của mình, nhưng mà hôm nay hiếm khi nàng lại mở miệng giải thích một câu.

Mạch Á Nam sẽ không tin chuyện võ vắn này của Liên Thanh, dẫn Liên Thanh tới căn phòng tan nát này cũng không biết Liên Thanh có muốn vào hay không.

Mở cũi gỗ mục ra, một mùi hương không được tốt lắm tỏa ra.

Mạch Á Nam chú ý thấy Liên Thanh không hề nhíu mày thì tâm trạng cũng tốt hơn một chút. “Dám vào không?”

“Vì sao không dám?” Liên Thanh nói xong liền đi theo Mạch Á Nam.

“Là tiểu Nam tỷ tỷ về, nhất định có mang đồ ăn ngon cho chúng ta!” Trong phòng vang lên tiếng ồn ào đơn thuần của hài tử.

Cảm nhận cho Liên Thanh biết căn phòng nhỏ rách nát này chứa không dưới mười đứa hài tử.

Trong lòng có chút nghi ngờ nên bước chân cũng nhanh hơn không ít.

Mạch Á Nam lại mở một lớp cửa nữa ra, một đám hài tử chen chúc ở cửa, vươn cách tay nhỏ gầy yếu ra sờ soạng bên hông Mạch Á Nam.

“Tiểu Nam tỷ tỷ mang thịt ngon tới cho các người, đừng nóng vội ~!” Mạch Á Nam lấy gói thịt từ trong cổ tay áo ra.

Bọn nhỏ ngửi được mùi hương thì càng cao hứng, nhưng bọn chúng không có tranh đoạt, ngược lại rất an tĩnh lại, chờ đợi tiểu Nam tỷ tỷ phát đồ ăn cho mình.

Liên Thanh nhìn chằm chằm cảnh tượng này, sự nghi ngờ trong lòng cũng được giải đáp.

Bạn đang đọc truyện *Thê Từ Lưu Manh Của Ma Đế: Tuyệt Sắc Ngự Thủ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26: Người nào cũng tàn phế

Edit: halina

“A ~ tiểu Nam tỷ tỷ, tỷ tỷ đứng ở bên ngoài là à?” Giữa một đám hài tử, rốt cuộc cũng có một đứa phát hiện Liên Thanh đứng ở trong sân.

Mạch Á Nam nghiêng người qua, cười dịu dàng: “Tỷ tỷ đó chính là người lần trước cho Tiểu Ái tiền trị vết thương ở chân.”

Cho tiền? Liên Thanh nhíu mày, cẩn thận quan sát đám hài tử này. Không ngờ lại thấy một bé trai bị cụt một tay.

Bé trai tám chín tuổi bị Liên Thanh nhìn chằm chằm thì dè dặt trốn tránh, muốn che giấu phần tàn tật trên người mình đi.

Đương nhiên Mạch Á Nam có chú ý tới ánh mắt của Liên Thanh, khi muốn tức giận thì Liên Thanh đã mở miệng trước.

“Đứa bé đó là sao?” Liên Thanh không chỉ nhìn thấy đứa bé bị cụt tay mà còn thấy ánh mắt của một đứa bé khác không có tiêu cự, rõ ràng là... Người mù.

Mạch Á Nam râm rì hai tiếng: “Liên quan gì đến người?”

“Ta không có ác ý.” Nhìn đám hài tử này thì Liên Thanh biết nhất định bọn chúng là cô nhi bị cha mẹ vứt bỏ. Nghĩ lại kiếp trước mình cũng là một đứa trẻ bị vứt bỏ thì đáy lòng không nhịn được bị xúc động.

Mạch Á Nam liếc Liên Thanh một cái rồi nói với bọn nhỏ: “Các ngươi đi chơi trước đi, đợi chút nữa tiểu Nam tỷ tỷ ra đó với các ngươi.” Sau đó liền nói với Liên Thanh: “Ngươi đi với ta.”

Liên Thanh cất bước, xuyên qua đám hài tử đi theo Mạch Á Nam vào một căn phòng đơn sơ.

Trong phòng, ngoại trừ một cái bàn nhỏ gậy chân dùng giấy để kê thì cũng chỉ có một cái giường làm bằng ván gỗ.

“Phòng của ngươi?” Liên Thanh lại nhăn mày, nàng không phải ghét bỏ nơi này mà là cảm thấy rõ ràng Mạch Á Nam là một Dị Năng Giả, hoàn toàn có năng lực có được một nơi tốt hơn để sống.

“Đúng vậy, đây là phòng ta. Vừa rồi không phải ngươi hỏi chuyện của những đứa bé đó sao?” Trong phòng Mạch Á Nam không có ghế dựa nên chỉ có thể ngồi trên giường gỗ cứng, vỗ vỗ ván giường: “Lại đây ngồi.”

“Không cần, ta đứng được rồi, ngươi nói đi.” Liên Thanh mặc áo choàng màu đen, đi đến kê bên Mạch Á Nam, dựa vào vách tường đầy khe nứt.

Mạch Á Nam cũng không ép Liên Thanh ngồi xuống, nghĩ đến đám hài tử kia thì lại bất giác thương hại nói: “Bọn họ đều là những đứa bé khuyết tật từ nhỏ. Bởi vì thân bị tàn tật nên có rất nhiều đứa bị vứt bỏ từ khi mới sinh ra, có rất nhiều đứa tới năm sáu tuổi thì bị vứt bỏ.”

Vứt bỏ... Vứt bỏ... Liên Thanh buồn bã nhích khóe môi. Cha mẹ những đứa bé đó coi tính mạng con mình là cái gì?

“Ngươi suy nghĩ cái gì?” Mạch Á Nam lại thấy Liên Thanh cười, cười châm chọc như vậy, thiết tình nàng nhìn không hiểu.

“Vì sao ngươi lại giúp bọn họ?” Liên Thanh tò mò, Mạch Á Nam là một nữ hài tử ngay cả bản thân mình còn không chăm sóc tốt được thì sao lại còn đi nuôi dưỡng một đám hài tử?

Khuôn mặt dính vết bẩn của Mạch Á Nam có chút ý cười, “Đám hài tử này đều rất đáng yêu, vì sao ta không thể giúp bọn họ?”

“Ngươi không có năng lực này.” Liên Thanh ăn ngay nói thật, đâm một nhát chảy máu.

Mạch Á Nam nóng nảy, quát: “Sao ta lại không có năng lực? Đám hài tử đó đi theo ta ít nhất không cần phải lưu lạc khắp nơi, bị người ta đánh!”

“Ta nói năng lực ở đây là dã tâm!” Liên Thanh cũng không nói nhiều, chỉ một câu đơn giản mà lại có ý vị sâu xa.

“Dã tâm?” Với chỉ số thông minh của Mạch Á Nam thì đương nhiên nghe không hiểu lời Liên Thanh nói.

Có lẽ Liên Thanh cũng chỉ mới quyết định trong nháy mắt, nàng dậm chân nói. “Đám hài tử này giao cho ta.”

“Cái gì?” Mạch Á Nam ngạc nhiên nhìn chằm chằm Liên Thanh đang dựa trên tường, với ấn tượng đầu tiên của nàng về Liên Thanh thì Liên Thanh không phải là người thích giúp đỡ người khác!

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Lưu Manh Của Ma Đế: Tuyệt Sắc Ngự Thủ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.